

" אוי, אלוהים! "

מאת: ענת גוב

משתתפים:

אלה - פסיכולוגית בת 42 אם חד הורית לנער אוטיסט

ליאור - נער אוטיסט בן 16

אלוהים

מקום ההתרחשות:

חדר העבודה בביתה של אלה. החדר מוקף בגינה קטנה ומטופחת עם פרחים בשלל צבעים. בחדר יש גם פינת יצירה, ומשחקים נוספים. על הקיר תלויים ציורים של בנה, וגם צילום בשחור לבן של מרלון ברנדו בתפקיד הסנדק, לבוש במעיל ארוך וכובע.

(על החושך מתחילה נגינת צ'לו. האור עולה על חדר העבודה של אלה. ליאור יושב ומנגן על צ'לו בריכוז רב. עיניו עצומות. אלה נכנסת מהגינה בידה משפך)

אלה: איזה חום! כדור הארץ יוצא מדעתו. אמצע ינואר ועוד לא ירדה טיפה אחת של גשם. אם זה יימשך ככה נצטרך לוותר על הגינה. המים יהיו יותר יקרים מנפט, אנחנו לא נעמוד בזה. במיוחד השושנים הזללניות שלך.

(ליאור ממשיך לנגן)

אלה: כל מה שאנחנו צריכים זה קצת גשם זה הכול. (לשמים) קצת גשם, מה ביקשנו? מה הקמצנות הזאת? הלו! תתעורר! (מלטפת את ידו של ליאור) ליאורי, תקשיב מתוקי, באופן יוצא דופן יש לי עוד מטופל היום. אתה יודע שאני אף פעם לא מקבלת מטופלים בשעות שאתה בבית, אבל הוא נשמע ממש נואש... התחנן שאני אראה אותו עוד היום או שיקרה משהו נורא... משהו בקול שלו... לא יכולתי להגיד לו לא. .. יש לי הרגשה שזה מישהו מאוד... בכיר כזה. כששאלתי אותו איך קוראים לו? הוא אמר לי בחשיבות כזאת: "תקראי לי א' ". א' זה או המוסד או השב"כ לא? תאר לך שראש השב"כ בא אלי לטיפול. זה קצת מדאיג, לא? מבחינה לאומית אני מתכוונת... בכל מקרה זה רק שעה, ומרים תבוא להיות איתך ...

(ליאור מתחיל לקפוץ ולנהום בשמחה)

אלה: אתה אוהב את מרים, נכון? היא מקסימה.

(ליאור מתחיל לקפוץ ולנהום בכל החדר. בדרכו הוא מעיף חפצים בעיקר שבירים. אלה רצה בעקבותיו, מצליחה לתפוס כל חפץ שהוא זורק שנייה אחת לפני שהוא מתנפץ, מחזירה את החפצים למקומם תוך כדי תפיסת החפצים החדשים שהוא זורק. היא נראית כמיומנת מאוד במצב כאילו זו שיגרה רגילה. בתוך כך היא ממשיכה לדבר)

אלה: אולי תנגן לה את מה שניגנת לי היום? היא כל כך אוהבת שאתה מנגן לה. וגם תוכלו לראות ביחד את שרק (ליאור מתלהב עוד יותר) וכשאני אסיים נעשה לנו ארוחת ערב כיפית, אולי נעשה שקשוקה, מה...

(ליאור מוריד מהקיר את התמונה, אלה לא מספיקה להגיע והתמונה מתנפצת על הרצפה. ליאור נבהל וקופא על מקומו)

אלה: לא קרה כלום!

(הנהימות של ליאור הופכות מבוהלות יותר ויותר הוא מכסה בחולצתו את פניו ונכנס להיסטריה של נהימות)

אלה: לא קרה כלום, באמת. הנה! תסתכל! יש לי עוד אחת. (מוציאה מהארון בדיוק את אותה התמונה, הולכת לתלות אותה על הקיר) במקום ללכת כל שבוע לחנות מסגרות עשיתי לי כמה מראש. (תולה את התמונה) אתה רואה? לא קרה כלום.

(ליאור רועד בכל הגוף. היא חשה אליו. מחבקת אותו. שרה לו בעדינות באוזנו עד שהוא נרגע בזרועותיה)

לילה לילה מסתכלת הלבנה
על הפרחים אשר הנצו בגינה
בפרחי היקינטון, בגננו הקטון...

(שומעים צלצול בדלת)

אלה: זו בטח מרים. לך תפתח לה. (ליאור מתחיל לרוץ החוצה בשמחה. צועקת אחריו)

(ליאור ממשיך לרוץ החוצה תוך כדי געיות שמחה. אלה לוקחת את הצ'לו ואת הנעליים שלו ויוצאת אחריו. שומעים קולות מבחוץ בעיקר את נהמות השמחה של ליאור. אלה חוזרת לחדר. מנפנפת לשלום, שולחת נשיקה החוצה וסוגרת את הדלת. הקולות מבחוץ נפסקים. היא מתיישבת בעייפות)

אלה: אוי אלוהים...

(נשמעת דפיקה בדלת)

(אלה מתיישרת. קמה ופותחת את דלת הכניסה מהגינה. מולה עומד גבר גבוה, לבוש במעיל ארוך וכובע, כמו השחקן בתמונה שעל הקיר. אלה זזה כדי לפנות לו מקום להיכנס)

א': שלום.

אלה: בבקשה. (מצביעה על המעיל) אפשר?

(הגבר נכנס לחדר. אלה מסתכלת עליו בתמיהה, מסתכלת על התמונה שעל הקיר ושוב עליו. הוא מסתובב בחדר, סוקר אותו במבטו. נעצר מול ציור גדול וצבעוני שתלוי על הקיר)

- א': טוב. טוב מאוד.
- אלה: הבן שלי צייר.
- א': מוכשר.
- אלה: הוא אוטיסט.
- א': (מתעמק בציור) כן, אני יודע.
- אלה: אתה יודע??
- א': (מתעמק בציור) הפרעה התפתחותית נרחבת PDD, לקות איכותית בתקשורת מילולית,, עם "איים של יכולת"...
- אלה: איך...מה? ... עשית עלי תחקיר? (הוא לא עונה מתעמק בתמונות) ... הייתה לי הרגשה שאתה מהשב"כ.
- א': אני לא מהשב"כ.
- אלה: אז מהמוסד.
- א': איזה מוסד?
- אלה: ה-מוסד.
- א': אה, לא לא.
- אלה: חיל אוויר?
- א': מתחמם. (ניגש לכורסא) יושבים? או שוכבים? מה החוקים פה? זו הפעם הראשונה שלי ו...
- אלה: אצלי בדרך כלל יושבים, בבקשה... (הוא מתיישב. היא מתיישבת מולו) אז...עם מי דיברת עלי?
- א': זה מלחיץ אותך?

- אלה: האמת? כן.
- א': למה? יש לך משהו להסתיר?
- אלה: לא. פשוט, אני יכולה להבין שרוצים המלצות על פסיכולוג, אבל את החיים הפרטיים שלי אני מעדיפה להשאיר מחוץ לחדר הזה. ולמה אני מרגישה פתאום שאני בחקירה?
- א': חדר יפה. גם הגינה בכניסה. מאוד התרשמתי.
- אלה: תודה. טוב, בוא נתחיל מהתחלה. אני אלה.
- א': אלה??
- אלה: על שם העץ, לא במשמעות של "גוד".
- א': אה.
- אלה: ואתה? (רושמת בפנקס קטן)
- א': אני?
- אלה: איך קוראים לך?
- א': אהיה אשר אהיה.
- אלה: זה ברור. אבל בטח יש לך שם..
- א': את יכולה להמשיך לקרוא לי א'.
- אלה: תראה, אם אתה חושש מפרסום אני מבטיחה לך שיש לך כאן חסיון מלא. יש לי גם מטופלים ידועים, והם יודעים שכל הסודות שלהם נשארים כאן בחדר...
- א': השם באמת לא משנה. תקראי לי איך שאת רוצה. פשוט תבחרי שם ואני אענה.
- אלה: אין בעיה, נחזור לזה אחר כך. אתה רוצה לומר לי בן כמה אתה?
- א': חמשת אלפים שבע מאות שישים ושמונה... ... בשבוע הבא.

- אלה: אהה. כן, גם אני מרגישה ככה לפעמים. אז..מה אתה עושה בחיים?
מה המקצוע שלך?
- א': (אחרי פאזזה) את יכולה לכתוב...אמן.
- אלה: (מרימה ראשה מהדף ומסתכלת עליו) בגלל זה לא רצית להגיד את השם? אתה מישהו... ידוע.
- א': די ידוע.
- אלה: אני מתנצלת, לא יוצא לי לראות הרבה טלוויזיה, רוב הזמן אני רואה את שרק.
- א': זה בסדר.
- אלה: אמן יוצר או אמן מבצע?
- א': גם וגם.
- אלה: באיזה שטח? ציור, כתיבה, מוסי...
א': בכל השטחים.
- אלה: אה, מולטי...?
א': כן. מולטי.
- אלה: מעניין.
- א': כן, מעניין.
- אלה: אתה רוצה לספר לי מה קרה? מה הביא אותך אלי?
(א' שותק)
- אלה: בטלפון שמעתי סוג של מצוקה?
(א' שותק)
- אלה: אם זה קשה לך אנחנו יכולים להתחיל במשהו אחר. היית רוצה להתחיל בלספר לי משהו עליך? או על הורייך?

- א': הורוך?
- אלה: הורוך. אתה יודע, לפעמים הכי נוח להתחיל מההורים. למשל איזה אבא היה לך?
- א': לא היה לי.
- אלה: הוא נפטר?
- א': הוא אף פעם לא היה קיים.
- אלה: אני מבינה. אז גדלת רק עם אמא?
- א': אין גם אמא.
- אלה: אין אמא?
- א': אין אמא.
- אלה: מאיזה גיל?
- א': מאז ומתמיד.
- אלה: יתום מלידה?
- א': יתום מלידה.
- אלה: היית פעם בטיפול?
- א': לא.
- אלה: יכולת לחסוך לעצמך כל כך הרבה שנים של סבל. לא חשוב, מוטב מאוחר מאשר אף פעם.
- א': יכול להיות שכבר מאוחר מדי.
- אלה: אף פעם לא מאוחר מדי לעשות שינוי.
- א': את אופטימית.
- אלה: תמיד.

- א': אני יודע.
- אלה: מה עוד אתה יודע עלי?
- א': אני יודע הכל.
- אלה: הכל?
- א': ה-כל.
- אלה: באיזו זכות? ...איך? מה? עקבו אחרי? כמה זמן עקבו אחרי?
- א': תרגעי, אף אחד לא עקב אחריך.
- אלה: טוב, תשמע, אני מרגישה מאוד לא בנוח עם מה שקורה כאן. אני לא חושבת שאני יכולה לטפל בכך.
- א': אז את משליכה אותי?
- אלה: פשוט נראה לי שזה לא יצליח, אתה מבין. נקודת התחלה שבה כבר חקרת עלי, נותנת לי הרגשה מאוד לא נוחה. אני חייבת להיות כנה איתך, אני לא באה נקייה לדיאלוג הזה, זאת התחלה מאוד לא מבטיחה לטיפול. (קמה) אני אשמח להמליץ לך על מישהו ...
- א': רגע! שבי רגע. (היא נעצרת) אני מבקש ממך... רק תקשיבי לי. זה כל מה שאני מבקש... אני חייב לדבר עם מישהו... או... שיקרה משהו נורא.
- אלה: מה הכוונה משהו נורא?
- א': משהו נורא מאוד.
- אלה: אוקיי, אני מקשיבה.
- א': תודה.
- אלה: בתנאי שתגיד לי את האמת.
- א': מה את רוצה לדעת.
- אלה: למשל מי אתה?

- א': אני לא יכול להגיד לך מי אני.
- אלה: אולי אתה לא רוצה להגיד...
- א': אני לא יכול!
- אלה: למה?!
- א': כי את לא תאמיני לי.
- אלה: נסה אותי!
- א': אני אלוהים.
- (פאזזה)
- אלה: אני מבינה. (נימת הטון שלה משתנה. מדברת אליו כמו לילד מוגבל)
כמה זמן אתה כבר מרגיש ככה?
- א': איך ככה?
- אלה: כמו אלוהים.
- א': אני לא מרגיש כמו אלוהים.
- אלה: ברוך השם, לרגע היה נדמה לי שאמרת...
- א': אני אלוהים.
- אלה: אהה. תקשיב, מאוד הייתי רוצה לעזור לך, באמת, אני חשה שאתה
במצוקה גדולה...
- א': אין לך מושג.
- אלה: אבל עם כל הרצון הטוב, אני לא חושבת שאני מתאימה לטפל בך. אני
פסיכולוגית, לא פסיכיאטרית, אין לי רשיון לתת כדורים.
- א': אני לא מעוניין בכדורים.
- אלה: גם אני לא חסידה גדולה של כדורים, אבל במקרה שלך הייתי שוקלת
לנסות. אני אתן לך שם של פסיכיאטר מצוין...

- א': לא לא לא. שום פסיכיאטור .
- אלה: אין לך מה לפחד מפסיכיאטור, הוא לא נושך. הוא יעזור לך.
- א': לא לא.
- אלה: זה לא אומר שאתה...משוגע או משהו, אם זה מה שמטריד אותך. אתה ממש לא לבד, יש עוד המון מקרים כאלה. באמת זו בעיה מאוד נפוצה היום, הנה, קוראים לו...
- א': (קוטע אותה) לא! זה או את או אף אחד.
- אלה: לא לא תקשיב. עם כל הכבוד לתחקיר שעשית, יש לך טעות בסיסית. אני מתמחה בעיקר בטיפול בילדים עם לקויות למידה. אין לי שום נסיון בטיפול ב... דבר שאתה סובל ממנו, אני עלולה רק להזיק לך. הנה מספר הטלפון של דר יובל, אני מוכנה להתקשר אליו עכשיו (מתחילה לחייג)
- א': לא! (שם את ידו על הטלפון ומנתק אותו)
- אלה: למה?
- א': תניחי את השפורפרת.
- אלה: מה...
- א': תסגרי את הטלפון! בבקשה אל תכריחי אותי לעשות דברים שאני לא רוצה.
- אלה: אוקיי, תרגע. קודם כל תרגע... הנה אני סוגרת את הטלפון, אתה רואה? (בבת אחת מתחילה לצעוק החוצה) מרי...
- א': יהי דום!
- (א' עושה תנועה בידו. היא קופאת על מקומה משותקת ואילמת. מנסה לצעוק אבל לא יוצאת לה צעקה)
- א': מצטער, אני לא נוהג לעשות את הדברים האלה לעיתים קרובות, אבל לא השארתי לי ברירה. אין לי הרבה זמן ואני חייב לדבר עם מישהו. כל מה שאני רוצה, כל מה שאני מבקש, זה שעה מזמנך זה הכל. אני אשלם לך כמו כל אחד אחר ואחר כך לא תראי אותי יותר לעולם.

(אלה משותקת רק עיניה זזות)

א': מה את אומרת?

(אלה משותקת מנסה לדבר עם העיניים)

א': אני אשחרר אותך בתנאי שתבטיחי שלא תצעקי...

(הדלת נפתחת בבעיטה. נכנס ליאור בדהרות שמחה. נעצר. מסתכל על אימו המשותקת. היא מסתכלת עליו. מסתכלת על א'. כולם מחליפים מבטים. א' עושה תנועה בידו ומשחרר אותה. היא חשה לליאור)

אלה: הכול בסדר מתוק שלי? קרה משהו? (הוא כורך ידו על כתפה) תחזור לסלון חמוד, הנה מרים קוראת לך. עוד מעט אני מסיימת, טוב? לך מתוק. אני כבר באה. אני אגמור אפילו יותר מוקדם ממה שאמרתי לך. (נפרדת ממנו בחיבוק. הוא יוצא. היא מסתובבת לא', עיניה יורות זיקים) תקשיב טוב, אני לא יודעת מה זה היה, וגם לא רוצה לדעת. אני רוצה שתעזוב מייד. זה לא מתאים לי כל-הדבר הזה, אתה מבין?

א': אז את מוותרת על מטופל רק בגלל שהוא טיפה לא שגרתי? איפה שבועת הפסיכולוגים שלך?

אלה: אין דבר כזה שבועת פסיכולוגים!

א': אין?

אלה: אין! אז בבקשה...

א': אני רוצה להבין. את רואה מישהו במצוקה וזורקת אותו? רק בגלל שהוא אלוהים?

אלה: אתה לא אלוהים אדוני. אולי אתה יודע לעשות קסם או שניים, אגב, לא משהו שעוד לא ראינו בטלוויזיה, אבל אתה לא אלוהים. אין אלוהים. תסתכל מסביבך, נראה לך שיש אלוהים?

א': את יודעת שיש.

אלה: אני? אדוני, יש כאן טעות. אמרתי לך מהתחלה שמהו דפוק בתחקיר שלך. תסתכל עלי. אני חילונית. אני אוכלת שרצים עם גבינה מלמעלה. אני לא מאמינה באלוהים.

- א': את לא מאמינה באלוהים?
- אלה: מצטערת.
- א': אז עם מי את מדברת כל יום כבר שלושים ושש שנה?
- אלה: סליחה!?
- א': את הרי לא הולכת לישון בלי הנזיפה היומית. מה זה היה אתמול, תני לי להיזכר... אה כן... בקשר לגשם. את קצת מנדנדת עם הגשם בזמן האחרון...
- אלה: (מאבדת את הביטחון) מה זה? ... (מסתכלת סביבה) מה אתה? קורא מחשבות? מה קורה פה? אני לא מבינ...
- א': אני אף פעם לא אשכח את הפעם הראשונה... היית בת ארבע. מאוחר בלילה. ההורים שלך חשבו שאת ישנה ודיברו עליך. אבא שלך אמר לאמא שלך שאת טיפשה. "אין מה לעשות, הילדה טיפשה! יצאה טיפשה, קורה..." הוא כעס כי לא הסכמת לעמוד על הכסא ולשיר את "מה נשתנה" בליל הסדר.
- (אלה מסתכלת עליו בתדהמה)
- א': באותו לילה אמרת לי שאת לא מאמינה בי יותר, "כי אתה לא מרחם על ילדים קטנים".
- (אלה בהלם)
- א': "ועובדה שגם הרגת את כל התינוקות שנולדו במצרים רק בשביל לעצבן את פרעה". זה מה שזכרת מכל ההגדה. את התינוקות "המסכנים" של המצרים.
- (אלה קופאת))
- א': מה יש לך להגיד על זה?
- אלה: (בולעת את רוקה) מצטערת, אני לא זוכרת מה היה בגיל ארבע. ובטח הרבה ילדות בנות ארבע אומרות את זה אחרי ליל הסדר.
- א': ובגיל שלושים וארבע? אני בטוח שאת זוכרת את יום הולדת שלושים וארבע שלך.

(עיניה של אלה כמעט יוצאות מחוריהן)

- א': לרענן את זכרוֹנְךָ?
- אלה: לא!
- א': אז את יודעת על מה אני מדבר.
- אלה: די! די! מה זה?!
- א': מה קרה? את חיוורת כמו שלג הלבנון... בואי שבי.
- (הוא מוזג מים לכוס ונותן לאלה. היא לוקחת את הכוס. לוגמת את המים עד הסוף בתנועה אחת. מניחה את הכוס על השולחן. הוא מתיישב חזרה במקומו)
- א': את בסדר?
- אלה: מה קורה כאן?
- א': אז את מודה שדיברת איתי.
- אלה: דיברתי עם דמות דמיונית!
- א': המציאות והדמיון מתעתעים בנו לפעמים, מה?
- אלה: לרגע אחד לא חשבתי שבאמת יש שם מישהו.
- א': את אף פעם לא פקפקת בעצם קיומי.
- אלה: אני לא פקפקתי?
- א': לא פקפקת.
- אלה: ועוד איך פקפקתי.
- א': איך אפשר לכעוס כל כך על מישהו שלא קיים? לנסות לחנך מישהו שלא קיים?
- אלה: לא האמנתי אפילו לשנייה אחת ברצינות שמישהו...

א': שומע? אז שמוע שמעתי. כל מילה, כל גערה, כל ספק, כל שאלה, לא הפסקת לנזוף בי אבל גם להצחיק אותי ורק דבר אחד לא עשית. אף פעם לא ביקשת ממני דבר.

אלה: אתה רואה? כי לא האמנתי שבאמת יש שם מישהו.

א': כי לא סמכת עלי שאני יכול לספק את הסחורה. איך אמרת תמיד, כשהיית ממש מתעצבנת עלי: "יש רק שתי אפשרויות, או שאין אלוהים, או שאם יש...אז לא הייתי רוצה לפגוש אותו בסמטה חשוכה".

אלה: לא אמרתי סמטה חשוכה, אמרתי שלא הייתי רוצה להכיר אותו.

א': אמרת סמטה חשוכה.

(שתיקה. הם מסתכלים אחד על השני)

אלה: זה מטורף.

א': מה?

אלה: מה הולך פה. אני הוזה או מה? אני במוות קליני וזאת ההזיה שלי? כי אני לא יכולה להרשות לעצמי למות עכשיו...

א': את לא מתה! ואת לא הוזה.

אלה: אז מה זה? מישהו מצלם? מה?

א': אלה.

אלה: מה?

א': תסתכלי עלי.

אלה: אני לא יכולה. (מסתכלת עליו)

א': זה אני.

אלה: לא.

א': כן.

אלה: אוי, אלוהים...

א': הנני.

(פאזזה. מסתכלים אחד על השני)

(המילים נעתקות מפיה של אלה. היא מתחילה לעשות סידרה של תנועות. כל פעם פותחת את פיה להגיד משהו ולא יודעת מה. הוא נותן לה להתפתל הרבה זמן)

א': מה?

אלה: מי עיצב לך את התלבושת?

א': ניסיתי להידמות לתמונה הזאת, ראיתי שאת כרוכה אחריה. רק בשנה האחרונה מסגרת אותה כמה פעמים? תשע?

אלה: אני לא... אני לא... אני לא... זה לא... אני פשוט לא... לא... אני לא... זה לא... אין, זה לא... לא

א': זה לא מה?

אלה: הגיוני.

א': אהה. וחוף מזה הכל הגיוני נכון? איפה שאת לא מסתכלת רק הגיון צרוף, נכון?

אלה: עדיין...

א': עדיין מה? אתם מוכנים להאמין לשטויות הכי גדולות, ולא להאמין לדבר הכי מובן מאליו. אתם מתחילים לרעוד בכל הגוף כשאתם רואים חתול שחור ומקבלים התקף חרדה חריף כשנשבר הראי...
ראית פעם את מערכת העיכול מבפנים? מי אתם חושבים תכנן את המסלול הארוך והמפותל הזה שמתחיל בפה ונגמר את יודעת איפה. ניסית פעם לקפל שבעה וחצי מטרים בתוך בטן בגודל חצי קופסה נעליים? איך הלב לב שכולו כזה גודל, יודע בדיוק מתי להפריש את האנזימים שיפרקו את השומנים שאתם צורכים בכמויות מסחריות, ומי אתם חושבים הגה את התריסריון!

אלה: קודם כל אל תדבר אלי ברבים. אני לא יודעת מי זה אתם. אני לא מאמינה בשום דבר יותר.

א': לא?! את מאמינה שהבן שלך יגיד יום אחד את המילה "אמא" למרות שהוא כבר בן 16 ולא הוציא מילה מהפה, ולמרות שכל המומחים אמרו לך שאין שום סיכוי שהוא אי פעם יגיד את המילה "אמא" ו/או כל מילה אחרת, את ממשיכה להאמין .

(אלה שותקת)

א': את מאמינה שבעלך יחזור אליך יום אחד, למרות שהוא כבר נשוי מחדש ויש לו ילדים חדשים בריאים, ואת יודעת שלך לעולם לא יהיו עוד ילדים בריאים כי אף גבר שפוי לא יכניס את הראש שלו למיטה עם ילד אוטיסט. ואת ממשיכה להאמין.

(שתיקה. היא נועצת בו מבט. מתחילה להנהן את אט בראשה)

א': מה?

אלה: עכשיו שכנעת אותי. האכזריות הזאת מוכרת לי. זה אתה. אין ספק. רק אלוהים יכול להיות כל כך... לא אנושי.

א': (מופתע) פגעתי בך.

אלה: זה בסדר. אני רגילה. (קרה כקרח) אז מה אתה רוצה ממני?

א': מה שכל מי שבא הנה רוצה - טיפול פסיכולוגי.

אלה: אתה לא באמת חושב שאני יכולה לטפל בך.

א': למה לא?

אלה: כי אתה... כי אין לי שום הכשרה לטפל בך, לא עברתי שום השתלמות בנושא המטופל האלוהי... או משהו דומה לזה.

א': תמיד יש פעם ראשונה.

אלה: למה באת דווקא אלי? יש כל כך הרבה פסיכולוגים.

א': נתחיל מזה שאת לא מהמעריצות הכי גדולות שלי.

אלה: אני לא ידעתי שאתה...

א': אל תתנצלי. אני רוצה שתתייחסי אלי בדיוק כמו שהתייחסת אלי עד עכשיו.

- אלה: יש הבדל עצום בין לדבר בלילה עם דמות דמיונית לבין לעשות טיפול לאלוהים.
- א': טיפול זה טיפול, מה ההבדל?
- אלה: מה ההבדל? נתחיל מזה שלא היתה לך אמא.
- א': אז מה?
- אלה: אז את מי נאשים בכל מה שעשית?
- (שתיקה)
- א': מה הבעיה? אני מפחיד אותך?
- אלה: לא... אולי. קצת. גם.
- א': אני מבטיח לך שלא תיפול שיערה משערות ראשך.
- אלה: שמענו על ההבטחות שלך. הזאב והכבש מחכים כבר אלפיים שנה לדירה שהבטחת להם.
- א': אני נשבע לך...
- אלה: (קופצת) במי? במי תישבע לי?
- (א' שותק)
- א': טוב.
- אלה: מה?
- א': (קם) ניסיתי. לפחות אף אחד לא יוכל להגיד שלא ניסיתי.
- אלה: לאן אתה הולך?
- א': לא אטריד אותך יותר. (מתחיל לצאת)
- אלה: רגע! (א' נעצר) חכה שניה. רגע.
- א': אין טעם. זה לא יילך, את צודקת. עשיתי טעות שבאתי.

- אלה: לא לא. לא עשית טעות. אם באת כנראה שהרגשת צורך...
 א': זה היה רגע של חולשה. והוא עבר. (מתחיל לצאת)
- אלה: אל תלך. (א' נעצר. מחייך לעצמו חיוך קטן) בבקשה.
 א': (מיד) ...טוב (חוזר ומתיישב. מרוצה מעצמו)
- אלה: זה היה תרגיל זול.
 א': אבל זה עבד.
- אלה: טוב, מה... על... כמה פגישות חשבת?
 א': פגישה אחת.
- אלה: פגישה אחת? אין דבר כזה. טיפול זה תהליך ארוך.
 א': אני תופס מהר.
- אלה: אי אפשר גם לעבור חוויה, גם להפנים אותה וגם לעבד אותה בחמישים דקות.
 א': זה מה שיש. פגישה אחת.
- אלה: אני לא...טוב.
 א': טוב מה?
- אלה: טוב בוא נתחיל. ננסה, נראה מה יהיה. זה ... בהחלט, אבל... אני מוכנה לנסות... אני לא מבטיחה כלום.
 א': אני מודה לך.
- אלה: עוד אין על מה. אז טוב, אז... ספר לי למה באת?
 א': (מתחיל בביטחון) אז ככה. אני... (לא יכול להמשיך)... אני... (פורץ בבכי. מנסה לעצור ולא מצליח. הבכי רק הולך ומתגבר. אלה לא יודעת מה לעשות עם עצמה. מסתכלת על אלוהים שמתפרק בבכי בקליניקה שלה. תנועותיה מביעות חוסר אונים ודאגה. היא קמה ומביאה לו קופסת ממחטות נייר. הוא לוקח ממחטה אחרי ממחטה והבכי רק

מתגבר ומתגבר. היא שוקלת ללטף את ראשו, אבל ברגע האחרון מושכת את ידה. ממחטות הניר נגמרות. היא לא יודעת מה לעשות, רצה ומביאה לו גליל נייר טואלט)

א': צר לי... זה... (בוכה)

אלה: זה בסדר. זה טוב. אל תנסה לעצור את הבכי.

(א' שוב פורץ בבכי קולני)

אלה: טוב, לא עד כדי כך. (מסתכלת לעבר הדלת, חוששת שישמעו את הקולות)

א': סליחה. זה...אף פעם לא קרה לי...

אלה: זה בסדר. תוציא. בשביל זה אני כאן.

(א' מתחיל להירגע. מנסה לדבר ולא יכול)

אלה: (ברוך) מה קרה?

(א' שוב בוכה)

(א' מתחיל להירגע ולנשום עמוק. עד שחוזר לעצמו.)

אלה: אתה בסדר? אתה מסוגל להמשיך?

א': כן, אני מצטער.

אלה: אל תצטער. בשביל זה באת אלי. אתה לא הראשון ולא האחרון שבוכה כאן.

א': (על סף בכי) אבל אני אלוהים.

אלה: על אחת כמה וכמה! אז מה קרה? ספר לי.

א': אני רוצה למות.

אלה: למות.

א': למות.

- אלה: מה למות? (צוחקת)
- א': מה מצחיק?
- אלה: אתה לא יכול למות.
- א': למה אני לא יכול למות?
- אלה: כי אתה לא... חי?
- א': סליחה?
- אלה: כלומר, פיזית אתה לא... באמת קיים. כלומר, אתה קיים, אבל יותר...
בראש של אנשים...
- א': נו?
- אלה: נו, אז גם אם כל האנושות תיכחד, ויישאר רק אדם אחד עלי אדמות
והוא עדיין ימשיך להאמין שיש אלוהים...
- א': אז?
- אלה: אז ? בשביל למות באמת תצטרך להרוג את כולנו.
(א' שותק)
- אלה: אני מתכוונת כו-ל-נו.
(א' שותק)
- אלה: ואת זה הרי הבטחת אחרי המבול שלא תעשה יותר לעולם, כך שאני
לא רואה איך בדיוק אתה יוצא מהפלוונטר הזה.
(א' שותק מסתכל עליה)
- אלה: אתה לא מתכוון להפר את ההבטחה שנתת לנוח.
- א': נוח? את מתכוונת לשיכור הזה ששכב עם הבנים שלו?
- אלה: אתה כן תפר את ההבטחה?
- א': אחרי ארבעת אלפים שנה גם על הבטחות חל חוק התיישנות .

- אלה: אז זה מה שאתה רוצה לעשות? עוד מבול?
- א': משודרג.
- אלה: משודרג?
- א': הפעם אני לא משאיר אפילו צדיק אחד, לא שיש כזה דבר, אבל אפילו אם היה, לא משאיר.
- אלה: אני מבינה.
- א': הפעם זה יהיה סופי, סופני ובלתי הפיך.
- אלה: אני מבינה.
- א': סוף לסיפור. THE END.
- אלה: אהה.
- א': זה מה שיש לך להגיד? אהה?
- אלה: מה אתה מצפה שאני אגיד?
- א': את מבינה מה אני אומר לך?
- אלה: נראה לי שאתה מדבר על - טוטאל לוס.
- א': אני רציני אלה.
- (מסתכלת עליו. הוא מהנהן. היא קמה בפתאומיות, הולכת לשולחן שלה, מחפשת משהו במגירה)
- א': מחפשת סיגריה?
- אלה: איך אתה...? כן, שמרתי כאן אחת.
- א': אבל הפסקת לעשן לפני שמונה חודשים.
- אלה: מה שמוציא אותי די מטומטמת אם הולך להיות מבול, לא? (מוציאה דברים מהמגירה) אני בטוחה שהייתה לי כאן סיגריה... או! ברוך השם...

- א': תודה.
- אלה: (מוציאה סיגריה) הנה את יקרה שלי... לא יפריע לך אם אני אעשן, נכון? מה כבר עישון פאסיבי יכול לעשות לך? ..שיט, איפה אני אמצא מצית עכשיו?
- א': אל תדליקי אותה.
- אלה: למה?
- א': כי... אולי... אני לא יודע מה יקרה פה. אולי תצליחי לשנות את דעתי...
- אלה: אני אצליח לשנות את דעתך? ממתי אתה משנה את דעתך אחרי שאתה מחליט משהו? אברהם אבינו לא הצליח לשנות את דעתך כשהוא ניסה להציל את סדום, וזה בן אדם שהיה מוכן להקריב את הבן שלו בשבילך, אז אני אצליח?
- א': משה הצליח לשנות את דעתי. כבר עמדתי להשמיד את כל העם אחרי העגל והוא שכנע אותי לא לעשות את זה.
- אלה: (מחטטת במגירות) משה הציל אותך מבושות בינלאומיות. להוציא עם שלם ממצרים עם כל האפקטים הצלולים ותימרות העשן רק בשביל להרוג אותם שניה אחרי זה במדבר, איזו צורה יש לזה?
- א': עד היום אני מצטער שהקשבתי לו.
- אלה: אז איזה סיכוי זה משאיר לי?
- א': את האופטימית, לא?
- אלה: כן, כמה זמן יש לי לשנות את דעתך, תזכיר לי? חמישים דקות?
- א': עשר מתוכן כבר בזבזנו.
- אלה: ארבעים דקות? ארבעים דקות שלמות להציל את העולם! אפילו לברוס וויליס היה יותר זמן! איפה הפאקינג מצית!!!
- א': שבי!
- (אלה זורקת סיגריה לפח ומתיישבת בצייתנות)

- א': את לא אמורה לשאול אותי למה אני רוצה למות?
- אלה: אתה צודק, אני מצטערת, זה לא מקצועי מצידוי. אני חושבת על עצמי במקום עליך. אולי זה בגלל שלא יצא לי אף פעם לטפל במישהו שהולך להרוג אותי...
- א': זה לא אישי, אלה.
- אלה: בטח, בטח. שום דבר שאתה עושה הוא לא אישי. אוקיי. (מתיישרת ואוספת את עצמה) ... זה לא יקרה יותר. דבר. אני מקשיבה.
- א': אינני יכול יותר.
- אלה: (שוב מאבדת עשתונות) אינך יכול יותר?! אז תתפטר ותן לאלוהים אחרים לנהל את העניינים.
- א': אני מתחיל לחשוב שאת צודקת.
- אלה: באמת?
- א': זה לא יילך. את רק עסוקה בכעס שלך.
- אלה: רגע, אל תתיימש כל כך מהר. בוא לא נעשה שום דבר נמהר, אוקיי? בוא נדבר על מה שקורה כאן ועכשיו. למה אני לא מצליחה להיות ... אמפטית אליך?
- (א' שותק)
- אלה: לא, אני אמפטית לכל דבר שזז.
- א': אני יודע.
- אלה: במסגרת הלימודים אפילו טיפלתי באסירים הכי נבזיים והצלחתי להרגיש אמפטיה... למה איתך זה לא...
- א': (נאנח) זה סיפור חיי.
- אלה: הייתי אמורה להרגיש חמלה עכשיו.
- א': אבל את לא.

- אלה: לא.
- א': את רוצה לדבר על זה?
- אלה: כן... לא! מה פתאום? איך הגענו לדבר עלי? אני אמורה לטפל בך לא אתה בי (דופקת בידה על מצחה)
- א': גם זה סיפור חיי.
- אלה: כן, אה? כל היום אתה רק שומע צרות של אחרים.
- א': כל היום כל יום, תכפילי שלוש מאות שישים יום בחמשת אלפים שבע מאות שמונים ושש שנה ותכפילי שוב במיליארד איש ליום.
- אלה: זה יוצא... אואה.
- א': ומתי פונים אלי? רק כשרע. כשטוב מישהו מסתכל בכיוון שלי? מה פתאום. רק כשרע מאוד מאוד אז פתאום נזכרים בי.
- אלה: זה טבעי, כשיש מצוקה מן הסתם...
- א': הרוצחים הכי מתועבים פתאום מגיעים לבית המשפט עם כיפה וזקן. "הוי שלום! איפה היית עד עכשיו? פתאום בעזרת השם?! כשהרבצת לזקנות זכרת אותי? כשמכרת הרואין לילדים עשית את זה בלי עזרת השם, נכון? אגב, אתה מחזיק את התהילים הפוך." ... החילונים הכי אדוקים, אוכלי שפנים ונבלות, רגע לפני המוות פתאום מבקשים מכולם "תתפללו בשבילי..." "הללו! עוד לא התייבש לכם החזיר על השפתיים!"... חור בראש עשיתם לי! אלוהים אלוהים אבל גם לי יש רק שתי אוזניים!!
- אלה: נשמע לי שאתה קצת שחוק מכל ה... עבודה הזאת.
- א': (צוחק במרירות) שחוק... מילה יפה.
- אלה: תאר לי מה אתה מרגיש.
- א': כלום.
- אלה: למה אתה מתכוון ב-כלום?
- א': אני לא מרגיש כלום יותר. לא רוצה כלום. לא מצפה לכלום. לא מקווה לכלום. לא מעניין אותי כלום. לא אכפת לי כלום.

- אלה: לא היית בא הנה אם לא היה אכפת לך. כמה זמן אתה כבר מרגיש ככה?
- א': משהו כמו... אלפיים , אלפיים חמש מאות שנה פלוס מינוס.
- אלה: אלפיים שנה אתה בדיכאון ורק עכשיו אתה בא לטיפול? למה חिकית?
- א': חשבתי שהזמן יעשה את שלו.
- אלה: חתיכת זמן.
- (שתיקה)
- אלה: מה הזיכרון הראשון שעולה לך בראש?
- א': בראשית בראתי את השמים ואת הארץ...
- אלה: לפני זה. מה היה לפני זה?
- א': היה חושך.
- אלה: מה עוד?
- א': תוהו ובוהו.
- אלה: מה עוד?
- א': רוח.
- אלה: כן, את זה אנחנו יודעים, אבל מה הרגשת?
- א': זה היה מזמן.
- אלה: תנסה לחזור לרגע הזה. יש לנו תוהו ובוהו, חושך על פני תהום. איך אתה מרגיש עם זה?
- א': שגרתי.
- אלה: שגרתי? לא הרגשת שום... בדידות?
- א': למה בדידות?

- אלה: עם מי שיחקת עם תוהו ובוהו?
- א': אני באמת לא זוכר. יש לי בלאקאאוט על כל התקופה הזאת.
- אלה: אני אעזור לך להיזכר. בוא נחשוב, זה בטח לא כל כך נעים להיות לגמרי לבד בעולם.
- א': יכול להיות.
- אלה: בחוויה שלי זה מרגיש כמו...סוג של כלא אולי?
- א': נגיד.
- אלה: לא אמא, לא אבא, לא אח, לא אחות, לא חבר...
- א': את רוצה שאני שוב אתחיל לבכות, או מה? כן. היה רע, היה רע לתפארת. הייתי בודד כמו כלב. ריחפתי לבד בחושך...
- אלה: ואז מה? פתאום החלטת לברוא עולם?
- א': (בהתלהבות) זה היה מין פרץ כזה של השראה. פתאום ראיתי את כל הסיפור בראש. כל שבעת הימים דיי ביי דיי.
- אלה: איך הרגשת עם זה?
- א': עד היום החמישי הייתי באופוריה.
- אלה: אתה יכול לשחזר את ההרגשה?
- א': התרגשות עצומה. התרוממות רוח שלא היתה לי מאז כמוה וגם לא תהיה. השיא שלי היה בגיל שבוע ומאז אני רק מידרדר במידרון.
- אלה: רגע. בוא נישאר עוד רגע בשיא. זה בטח היה מרגש נורא לראות את הזריחה הראשונה, עצים, פרחים, חיפושית פרת משה רבנו הראשונה.
- א': תראי, לא נעים לי להתרברב...
- אלה: להיפך. תתרברב. למי תתרברב אם לא לפסיכולוג שלך?
- א': מנית פעם כמה גוונים של ירוק יש?

- אלה: כמה?
- א': (בגאווה) אין סוף.
- אלה: מדהים.
- א': והזברה? והג'ירפה?
- אלה: יפיפיות.
- א': הירח.
- אלה: חמוד.
- א': רק חמוד?
- אלה: לא, זה מקסים. הפטנט הזה שהאור שלו הוא בעצם הקרנה של השמש... זאת... אמנות.
- א': והקנגרו?
- אלה: אין ספק. הכיס זה הברקה.
- א': ברגע האחרון זה בא לי. "למה לא כיס קטן לתינוק?"
- אלה: כן. מהיתושים אני קצת פחות מתלהבת.
- א': אל תזלזלי ביתושים.
- אלה: בוא לא ניכנס לכל הז'אנר המקסים הזה שנקרא חרקים. אוקיי? מה עבר לך בראש כשבראת אותם, את אלה שבאים בטיסה לתוך החדר ונוחתים על המיטה? מה אמרת? "יהי ג'וק"?
- א': (צוחק) מה יש? אסור להשתעשע קצת?
- אלה: זה משעשע אותך?
- א': (מהנהן) לא.
- אלה: אמרת שהיית באופוריה עד היום החמישי. מה קרה ביום השישי?
- א': את לא יודעת מה קרה ביום השישי?

- אלה: בראת את האדם?
- א': בלאדי פריידיי
- אלה: עד כדי כך.
- א': עד כדי כך. אין יום שאני לא מורט לעצמי את השערות שאין לי. למה לא עצרתי ביום החמישי? איזה טיפש, גולם, כסיל, אוויל משריש! איזה עולם נפלא היה כאן עד שאתם הגעתם. סאפארי אחד ענק ושליו.
- אלה: אגב, לא שזה חשוב, אבל על פי כל המחקרים המדעיים לקח משהו כמו חמישה עשר מיליארד שנה, מהרגע שנוצר העולם ועד שהגיע האדם הראשון.
- א': מה את אומרת? עבר לי כמו יום. איך הזמן רץ כשנהנים.
- אלה: אז... אם היה כל כך טוב, למה בראת אותו?
- א': שאלת מיליון הדולר. (בדרמטיות) למה בראתי את הפאקינג אדם?
- אלה: יכול להיות שהיה שם איזה צורך? איזו מצוקה?
- א': תהרגי אותי, לא יודע.
- אלה: נסה להיזכר ברגע שלפני ההחלטה. רגע לפני שאמרת "נעשה אדם בצלמנו כדמותינו". מה הרגשת?
- א': לא זוכר. לא הייתי מרוכז כנראה.
- אלה: לא היית מרוכז כשבראת את האדם??
- א': נראה לך שאם הייתי מרוכז הייתי עושה את השטות הזאת?
- אלה: יכול להיות שאתה מתחמק עכשיו?
- א': ממה?
- אלה: משהו היה חסר לך. אני מחפשת את המשהו הזה. מה היה חסר לך שם בסאפארי הענק והקסום שלך?
- א': מישהו ש...

- אלה: יבין אותך?
- א': לא. מישהו ש...
- אלה: יעריך אותך?
- א': לא.
- אלה: יעריך אותך?
- א': לא לא לא.
- אלה: יאהב אותך.
- א': לא! מישהו שישקה את העצים.
- אלה: מה??
- א': ויאכיל את החיות, ויתעסק בכל התחזוקה של הדבר הזה.
- אלה: אה, פיליפינית!
- א': את שוב מתעצבנת.
- אלה: אני מבקשת סליחה. מהפיליפינים.
- (שתיקה)
- א': חבר.
- אלה: מה חבר?
- א': זה מה שהיה חסר.
- אלה: חבר.
- א': מישהו.. לגדול איתו.
- אלה: זה יפה. מישהו לגדול איתו.
- א': תודה.

- אלה: אז בראת לך חבר.
- א': כן. "חבר".
- אלה: למה? מה קרה?
- א': מה קרה? עכשיו יש לי שישה מילארד חברים ומעולם לא הרגשתי יותר לבד. כשאמרתי פרו ורבו לא התכוונתי שתעשו רק את זה.
- אלה: אני שומעת אכזבה מה "חבר"?
- א': אכזבה? למה אכזבה? רק בגלל שנתתי לו את העולם על מגש של כסף ומאז הוא עסוק בלהשמיד אותי? אכזבה? אני? מה פתאום? למה? כי החבר החביב שלי הטביע את כל האדמה בדם, זיהם את כל הים בנפט וכימיקלים, מילא את האוויר בגזים ועשן, כיסה את השמיים במטוסים, הציף את החלל בלוויינים, וכשאתה רואה נצנוץ בשמים אתה כבר לא יודע אם להביע משאלה או לרוץ למקלט הקרוב. אכזבה? מה פתאום? אני? למה?
- אלה: אז בגלל זה אתה רוצה לעשות מבול.
- א': את מבינה מה זה לראות את מפעל חייך יורד לטמיון? ובידי מי? בידי "החבר הכי טוב" שלך.
- אלה: אתה יודע את מי אתה מזכיר לי פתאום? אתה בול אמא שלי. גם היא, אם היא רק הייתה יכולה, הייתה משמידה את כל מי שלא עומד בציפיות שלה, שזה בערך כל העולם.
- א': את קוראת לי פולניה?
- אלה: מה היו הציפיות שלך מהחבר הזה?
- א': ציפיות?
- אלה: חוץ מזה שיהיה גנן טוב.
- א': כל מה שמצפים מחבר. שיהיה נאמן.
- אלה: מה עוד?
- א': שיידע להקשיב.

- אלה: מה עוד?
- א': שיעשה מה שאומרים לו, שישמח כשהוא חושב עלי, שיסמוך עלי, שיבוא כשאני קורא לו בכל שעה...
- אלה: נשמע לי כמו הכלב שלי.
- א': יופי, קודם פולניה, עכשיו כלב...
- אלה: סליחה, אני רק מנסה להבין מה באמת, בעומק, היו הציפיות שלך.
- א': מה את מנסה להגיד?
- אלה: שאולי חיפשת משהו אחר?
- א': מה?
- אלה: תגיד לי אתה.
- (שתיקה)
- אלה: יש לי זמן.
- א': את לא מהפסיכולוגים האלה ששותקים שעה ואז לוקחים מאתיים שקל...
- אלה: ארבע מאות .
- א': ארבע מאות שקל בשביל פסיכולוגיה בגרוש?!
- אלה: למה כל כך קשה לך להודות?
- א': להודות במה?
- אלה: במה שחיפשת?
- א': מה חיפשתי?!
- אלה: מתחיל באלף ?
- א': א..אמ...

- אלה: אלף הא...
- א': אה... אה... מי שם שתי אותיות א.ה.ו.י אחת אחרי השניה? אפשר עוד רמז?
- אלה: אלף הא בית הא.
- א': נו באמת, זה כל כך באנאלי. לא יכולת למצוא משהו יותר מקורי? מה נראה לך שאני יצור עלוב כמוכם שכל יישותי תלויה בדבר הקפריזי הזה שנקרא "אהבה"?
- אלה: יש לי הרגשה שכן.
- א': אז את טועה.
- אלה: יש לי הרגשה שלא.
- א': על זה את מקבלת ארבע מאות שקל?
- אלה: האמת? כן. בסוף זה תמיד מגיע לזה. לא משנה מי ועם איזו בעיה הוא מגיע, בסוף כולם רוצים אלף הא בית הא.
- א': זה פטטי.
- אלה: זאת עובדה.
- א': אני פטור מהצורך הזה, תודה לאל.
- אלה: בהרגשה שלי? אתה רוצה יותר מכולם.
- (א' שותק)
- אלה: ואתה גם מקבל יותר מכולם.
- א': מה אני מקבל?
- אלה: אהבה.
- א': זה מה שאת חושבת?
- אלה: אתה לא מרגיש את זה?

(א' שותק)

אלה: תראה מה הולך בכנסיות, במסגדים, בבתי כנסת...

א': מה הולך ?

אלה: יש לך קאמבק מטורף. אין מקום להכניס סיכה. כולם רבים עליך. מתפללים אליך, מוכנים למות בשבילך, מעולם לא היית יותר פופולארי.

א': הם לא אוהבים אותי. הם מאוהבים בישו, משתגעים על מוחמד, מקדשים כל פירור שנופל מהפה של הרבנים שלהם, כל אחד אומר עלי משהו אחר עד שאפילו אני כבר לא יודע מי אני, ואיכשהו בסוף זה תמיד נגמר באיזו מלחמה קטנה, או גדולה, על קידוש שמי כמובן, אנשים נהרגים, חיות גוועות, בתים עולים בלהבות, ואני אשמח אם תסבירי לי איך מזה אני אמור להסיק שמישהו אוהב אותי?

(אלה שותקת)

אלה: בוא נחזור לרגע של בריאת האדם. מה השתבש שם? איפה זה השתבש בעצם? מתי הרגשת שזה לא...זה.

א': מהרגע הראשון הוא עשה לי פרצופים.

אלה: פרצופים?

א': אני מראה לו את העולם, את העצים, הפרחים, החיות, הציפורים, המפלים.. הכל שלך - ממני. והוא... פרצוף באדמה.

אלה: למה?

א': למה. עד שהבנתי.

אלה: שמה?

א': ש.. שרשה לה פאם.

אלה: אז לא תכננת מראש לברוא את האישה?

א': אני הסתפקתי בו.

אלה: אבל הרגשת שהוא לא מסתפק בך.

- א': אז עשיתי לו אשה. רק שיהיה מרוצה.
- אלה: מאוד נדיב מצידך.
- א': סידרתי לו אותה בדיוק כמו שהוא ביקש.
- אלה: כמו שהוא ביקש?
- א': בעניין השדיים הוא לא הפסיק לנדנד.
- אלה: אז סידרת לו...
- א': זוג שדיים כשני עופרים תאומי צביה.
- א': אני מבינה.
- א': הוא היה מאוד מרוצה. פתאום הוא נהייה לי משורר - (בלעג) "מה יפו דודיך אחותי כלה, מה טובו דודיך מיין... נופת תיטופנה שפתותיך, דבש וחלב תחת לשונך" ... ממש.
- אלה: ואיך אתה הרגשת עם זה?
- א': עם מה?
- אלה: עם זה שכשהוא ראה אותה הוא התחיל... לשיר.
- א': פשוט לא הבנתי.
- אלה: מה לא הבנת?
- א': מה יש בה שאין בי?
- אלה: הרגשת... קנאה אולי?
- א': מהרגע שהיא הגיעה פתאום הוא היה נורא עסוק. ובמה? בלשחק איתה כל מיני משחקים אידייוטיים, "איפה אני? - קוקו"...
- אלה: אז שלחת את הנחש לטמון לה מלכודת.
- א': לא שלחתי אותו. הוא זחל לבד.

- אלה: פשוט נתת לדברים לזרום.
- א': (מרוצה מעצמו) זה לקח לו בדיוק דקה לפתות אותה לאכול את התפוח.
- אלה: התרגיל הצליח ?
- א': זה היה צפוי.
- אלה: ואז מה? מה ציפית שיקרה אחר כך? שאדם יכעס עליה ויחזור לזרועותיך?
- א': יכעס? האידיוט הזה אפילו לא התווכח איתה. טרף את התפוח כאילו אין אלוהים.
- אלה: ובחוויה שלך... הוא העדיף להקשיב לה במקום לך.
- א': הוא לא זכר אותי בכלל. כאילו אני לא קיים. אוויר.
- אלה: יכול להיות שבגלל זה אתה שונא נשים?
- א': אני? שונא נשים? מאיפה הבאת את זה פתאום?
- אלה: תראה איזה עונש נתת לה.
- א': מה קרה? אז אמרתי "בעצב תלדי בנים", מה הסיפור? מה הבכי והנהיה? היום בכלל עם האפידורל?
- אלה: אני לא מדברת על "בעצב תלדי בנים" אני מדברת על זה שנתת ל"אידיוט" כמו שאתה קראת לו, למשול בה.
- א': למשול בה, כאילו שמישהו יכול למשול בכן...
- (שתיקה)
- אלה: אתה זוכר את הרגע שהם כיסו את עצמם בעלי תאנה?
- א': כמו אתמול.
- אלה: מה הרגשת כשראית אותם... לבושים פתאום.
- א': הלם.

- אלה: מה עוד?
- א': בהתחלה חשבתי שאני לא רואה טוב. אבל אז ראיתי...
- אלה: מה ראית?
- א': ראיתי כי לא טוב.
- אלה: כעסת?
- א': כעסתי? רתחתי. זעמתי. זעקתי - "אדם אייכה!!!" את לא מאמינה איך הוא נבהל. כמעט השתין בעלים.
- אלה: אתה יודע, אני דווקא שומעת בצעקה הזאת, את הבהלה שלך.
- א': (בזילזול) הבהלה שלי?
- אלה: אני שומעת בצעקה הזאת פחד אלוהים... שאיבדת אותו.
- א': איזה פחד? מי פחד? מיהו בכלל חתיכת אפס. אני עושה לו פו אחד הוא...
- אלה: יכול להיות שה"אפס" הזה הוא החבר היחיד שהיה לך, ואז..זה טבעי שפחדת לאבד אותו?
- א': נראה לך שאני יכול לאבד אותו? הטיפש הזה התחבא מאחורי עץ כאילו שאני לא אראה אותו. הלו? להזכיר לך מי אני?
- אלה: בהרגשה שלי, ואולי אני טועה...
- א': אני יודע מה את רוצה להגיד ואני כבר אומר לך שאת טועה.
- אלה: ובכל זאת אני אגיד את זה. בהרגשה שלי הפחד הכי גדול שלך הוא שיעזבו אותך.
- א': (קם) טוב, זה מתחיל להיות קצת מגוחך. אולי באמת אין לך את הכלים להתמודד עם מישהו שאין לו תסביכים אנושיים נחותים. זה כמו לתת לווטרינר לעשות לך ניתוח מעקפים.
- אלה: בוא ניקח את עשרת הדיברות, אוקיי? ה-עשרת הדיברות, כן? מה הדיבר הראשון? מה הדיבר הכי חשוב בעשרת הדיברות? - לא

תרצח? מה פתאום?! לא תגנוב? - חס וחלילה! הדיבר הראשון הוא
"לא יהיה לך אלוהים אחרים על פני!"...

א': אז?

אלה: אז אם זאת לא חרדת נטישה אל תקרא לי פסיכולוגית.

א': (בזלזול) חרדת נטישה... את לא יכולה לנסות להיות טיפה יותר
מקורית?

אלה: אני שומעת בדיבר הזה פחד מאוד גדול.

א': (בלגלוג) מה עוד את "שומעת"?

אלה: אתה יודע. אמרת קודם שנזכרים בך רק כשרע, נכון?

א': אמת.

אלה: יכול להיות, שאתה כל כך פוחד שיעזבו אותך... שאתה דואג שכל
הזמן יהיה רע, רק בשביל שיזדקקו לך?

א': על זה את מקבלת ארבע מאות שקל?

אלה: אני רואה שאתה מאוד מוטרד מהארבע מאות שקל.

א': אין הנחות למפורסמים?

אלה: אני יכולה לפרסם שהיית אצלי?

א': את יכולה, אבל די מהר יאשפזו אותך.

אלה: אז אין הנחות.

א': זאת החולשה שלכם, מה? תאוות בצע. מה יש בכסף שכל כך משגע
את כולכם. כל היום הדולר עלה, הדולר ירד, מי זה הדולר הזה? מה
יש בו שכולם מאוהבים בו כל כך? מה הוא עשה למען האנושות?

(שתיקה)

אלה: למה יש לי כל הזמן הרגשה שאתה מסתיר משהו?

א': אני??

- אלה: (ברוך) מה אתה מסתיר ממני?
- א': מסתיר?
- אלה: יש משהו שאתה לא מספר לי?
- א': למה את שואלת?
- אלה: כי כל פעם שאנחנו מתקרבים לגעת במשהו אמיתי, אתה בורח. כאילו אתה מפחד שאני אגלה משהו. מה זה? מה אתה כל כך מתאמץ להסתיר?
- א': אני לא מסתיר שום דבר.
- אלה: יכול להיות שעשית משהו ש...?
- א': לא עשיתי כלום! תרדי מזה.
- (שתיקה)
- אלה: תגיד, מה הציפיות שלך מהטיפול ?
- א': עוד פעם ציפיות?
- אלה: אני מאמינה שהיו לך ציפיות. זאת בטח לא היתה החלטה קלה בשבילך לבוא לטיפול. מה חשבת שיקרה כאן?
- א': האמת? לא היו לי ציפיות מי יודע מה. אני יודע שפסיכולוגיה היא האלוהים החדש שלכם, וכולם מטפלים בכולם כל היום, אבל אני הייתי מאוד קטן אמונה.
- אלה: אז לא באמת האמנת...
- א': וצדקתי. אתם מחליטים מראש על תיאוריה, ומלבישים אותה בכוח על הקורבן התורן לא משנה מה הוא יגיד.
- אלה: מעניין שהשתמשת בדימוי של קרבן.
- א': מה מעניין בזה?
- אלה: אתה חווה את עצמך כקורבן?

- א': את רואה? את נתפסת בכל שטות שאני אומר סתם...
- אלה: אין סתם.
- א': מי אמר? הוד רוממותו פרויד?
- אלה: גם.
- א': אז תגידי לו שאיוב אמר שיש סתם.
- אלה: איוב?
- א': מה איוב?
- אלה: אמרת "תגידי לו שאיוב אמר שיש..."
- א': אמרתי "תגידי לו שאלוהים אמר שיש סתם..."
- אלה: לא אמרת אלוהים, אמרת איוב.
- א': לא אמרתי איוב.
- אלה: שמעתי איוב.
- א': אז התבלבלתי, התכוונתי להגיד אלוהים.
- אלה: אבל יצא לך איוב. למה אתה חושב שאמרת איוב?
- א': (בעצבים) סתם טעות מה את נטפלת?
- אלה: היית רוצה לדבר על איוב?
- א': לא!
- אלה: בסדר. (מרגיעה) בסדר.
- (שתיקה. א' מסתכל בשעון. מתחיל לשרוק)
- אלה: חשבת פעם מה הרגיש החבר שלך?
- א': איזה?

- אלה: החבר הראשון שבראת לך. אתה יכול לנסות להחליף איתו תפקידים רגע.
- א': בשביל מה? מה זה פה? תיאטרון?
- אלה: סתם בשביל התרגיל. בוא תנסה רגע להיכנס לנעליים של החבר החדש שלך חמש דקות אחרי שהוא נולד.
- א': אני לא מבין למה צריך לחזור לעבר כל הזמן. הזמן קצר והעבר שלי מרובה.
- אלה: דמיין רגע שאתה אדם. כמה פסוקים אחרי שנולדת ו... (משחקת התלהבות) "הי, איזה יופי, חווה, בואי תראי היפופוטם..", תוך חצי פרק, אתה מועף בבעיטה מגן עדן, מושפל ומקולל לנצח, וארבע שורות אחר כך מתוך שני הילדים שלך אחד מת והשני רוצח...
- א': נו?
- אלה: נו? התחלה יפה סידרת לחבר החדש שלך.
- א': הוא אכל בדיוק את מה שהוא בישל. זה כל העיקרון של כל הדבר הזה.
- אלה: איך לדעתך הוא הרגיש?
- א': מי?
- אלה: אדם.
- א': איך הוא הרגיש? מתי?
- אלה: ברגע הזה. של הגירוש. דמיין רגע, הוא נולד רק כמה פסוקים קודם. פתאום צעקות, בלגן, "אדם אייכה!" עם הקול הנמוך המרשים הזה שלך.
- א': (בגאווה מוסתרת) כן, יש לי קול חזק.
- אלה: והקללות האלה - "בזיעת אפך תאכל לחם כל ימי חיך!"
- א': קלאסי.

- אלה: זה בטח נורא מפחיד, לא?
- א': תוסיפי לזה גם רוח חזקה, וכמה רעמים מתגלגלים...
- אלה: תגיד, היה איזה רגע בכל האירוע הזה שהרגשת... חמלה כלפיו?
- א': חמלה?
- אלה: חמלה כן, אתה יודע, זה הרגש הזה שמרגישים כשרואים שמישהו אחר סובל?
- א': אל תלמדי אותי מה זה חמלה, טוב? להזכירך, אני אל מלא רחמים.
- אלה: אל מלא רחמים עצמיים .
- א': מה זה?
- אלה: עד עכשיו כל מה שאני שומעת זה רחמים עליך .
- א': את שואלת או קובעת.
- אלה: אני שואלת אם לא היה אפילו רגע אחד שבו ריחמת על היצור החדש שבראת, שרק פתח את העיניים ו-בום...
- א': דווקא היה רגע אחד...
- אלה: (מופתעת) היה? ספר לי עליו.
- א': זה היה כבר לקראת הסוף, אחרי כל הצעקות והקללות והכל.. הם עמדו שם שניהם, קטנים כאלה...רועדים... חשופים, עם העלי תאנה ה... נבולים שבקושי הסתירו משהו... זה נגע לי ללב פתאום...הרגשתי שאני חייב לעשות משהו בשבילם.
- אלה: יופי! מה עשית?
- א': (בגאווה) תפרתי להם כותנות מעור.
- אלה: מה?
- א': במו ידי. זה מתועד את יכולה לבדוק. "ויעש ה' אלוהים לאדם ולאשתן כותנות עור, וילבישם".

- אלה: כותנות עור.
- א': יצא לי לא רע יחסית לפעם ראשונה. השרוולים, מודה, יצאו קצת ארוכים...
- אלה: אנחנו מדברים על אופנה עכשיו ?
- א': סליחה, פשוט נזכרתי פתאום בערב הזה. זה לא קל להתעסק עם עור, את יודעת, זה חומר קשה, צריך לדעת לעבוד עם עור.
- אלה: אז זה מה שאתה זוכר מ"הערב הזה"? שתפרת להם כותנות עור?
- א': כן.
- אלה: ובחוויה שלך זה היה פיצוי הולם לעונש שנתת להם? כותנות עור?
- א': מה את מנסה להגיד?
- אלה: איך ישנת באותו לילה?
- א': כמו תינוק.
- אלה: אהה, ואחרי שקין רצח את הבל, גם ישנת כמו תינוק?
- א': למה לא?
- אלה: לא הרגשת שום... רעד קטן בכנף?
- א': אני? למה?
- אלה: אולי כי הרגשת שאתה זה ש... קצת סכסך ביניהם?
- א': לא סכסכתי. הכבש של הבל היה יותר טעים!
- אלה: שניהם הביאו לך מנחה, כל אחד על פי מקצועו, ואתה העדפת אח אחד על פני השני.
- א': מה קין הביא לי? ירקות? מה אני? עז?
- אלה: חשבת פעם מה זה הצורך הזה שלך לסכסך בין אחים כל הזמן? יכול להיות שבגלל שאתה "בן יחיד", אתה מקנא בסוג היחסים הזה? בקרבה הזו המיוחדת שאתה לא חווית מעולם?

- א': למה החלטת שאני מסכסך בין אחים?
- אלה: למה? עיין ערך יעקב ועשיו, יוסף ואחיו, שלא לדבר על יצחק וישמעאל שאת הדייסה שבישלת להם אנחנו אוכלים עד היום. והכל התחיל מזה שהרשית לקין להרוג את הבל.
- א': הבל הבלים! אני הזהרתי את קין!
- אלה: הזהרת אותו?! אתה זוכר מה אמרת לו?
- א': אני לא יכול לזכור כל מילה שאמרתי לפני חמשת אלפים שנה.
- אלה: אני זוכרת מה אמרת לו. כי איחרתי פעם לשיעור התעמלות וקיבלתי עונש ללמוד את כל הפרק הזה בעל פה. קיללתי אותך כל הלילה.
- א': את זה אני דווקא זוכר היטב.
- אלה: שים לב מה אמרת לקין. איך אומרים? לא נגענו - "הלא אם תיטיב שאת, ואם לא תיטיב לפתח חטאת רובץ, ואליך תשוקתו ואתה תמשול בו."
- א': נו?
- אלה: מה זה השטויות האלה?
- א': איך את מדברת?
- אלה: שלושת אלפים שנה גדולי הפרשנים מגירים גלונים של זיעה ועושים אקרובטיקות באוויר בשביל לפרש את הפסוק הסתום הזה, אז אתה מצפה שקין, התינוק הראשון עלי אדמות, יבין את זה?
- א': מה לא ברור בזה?
- אלה: זה כל כך ברור ששנייה אחרי זה הוא קם ורצח את הבל.
- א': מה הייתי אמור להגיד לו? שזה לא "סבבה" להרוג את הבל?
- אלה: יכולת להגיד "הרוג לא תהרוג את הבל!" זה מספיק ספרותי בשבילך? מה תיטיב שאת לא תיטיב שאת?
- א': חבל באמת שלא את כתבת את התנ"ך.

- אלה: חבל באמת.
- א': איזו מין פסיכולוגית את?
- אלה: איזה מין אלוהים אתה?
- א': את עושה הכול הפוך ממה שצריך. מהרגע שהגעתי את רק יורדת עלי. את לא אמורה לתת לי חיזוקים חיוביים? לקבל אותי כמו שאני? לא חשוב מה אני עושה? את לא אמורה להגיד לי כמה אני צודק וחיובי ומצויין ולהצדיק כל מעשה הכי נורא שלי בילדות האומללה שהייתה לי? בכל זב חוטם את מוצאת משהו חיובי ורק בי אין שום דבר טוב???
- (אלה שותקת)
- א': אפילו לא דבר אחד?
- אלה: אתה אמן גדול.
- א': או, תודה רבה באמת...
- אלה: יכול להיות שככל שמישהו אמן גדול יותר, ככה הוא פחות בן אדם? למשל פיקאסו, אתה יודע כמה נשים התאבדו בגללו? ודוסטויבסקי? כתב את "החטא ועונשו" רק בשביל לשלם את החובות שלו מהימורים, שלא לדבר על וודי אלן ש..."ידע" את הבת של אשתו...
- א': אז זה מה שאת חושבת עלי?
- אלה: אתה רוצה לדעת באמת מה אני חושבת?
- א': אני כבר לא כל כך בטוח..
- אלה: אני חושבת שאתה זקוק לעזרה. אני חושבת שיש לך בעיה. רצינית. לא משהו של טיפול אחד וגם לא שניים.
- א': אז זה האבחון שלך גברתי הפסיכולוגית? שיש לי "בעיה"?
- אלה: יש לך בעיה של אלימות. התרגלת לפתור כל דבר ביד חזקה ובזרוע נטויה. אתה לא רוצה שיאהבו אותך, אתה רוצה שיפחדו ממך. מחרון אפך. מקצף פיך! זה כמו...

- א': כמו מה?
- אלה: גבר מכה.
- א': גבר מכה!?
- אלה: אתה כל הזמן מאיים, מתעצבן, כועס, חוטף התקף זעם, מעניש נורא! - ומיד אחר כך מתחרט נורא. זה בדיוק הדפוס של גבר מכה. אתה מסוכן לציבור אדוני.
- א': זה הדבר הכי מטומטם ששמעתי בחיים שלי, והחיים שלי מאוד מאוד מאוד מאוד ארוכים.
- אלה: וזה חוזר על עצמו עם כל מי שאתה אוהב. ובמיוחד עם מי שאתה הכי אוהב. את היהודים אתה הכי אוהב נכון? "העם הנבחר", איזה כיף לנו. איזה רומנטי לנו? בוא נראה מה יצא לנו מהאהבה המקסימה הזאת - ארבע מאות שנות עבדות, ארבעים שנה במדבר בלי שירותים נורמאליים, תקופונת קצרצרונת של אושר עד שאתה שוב מתעצבן ושולח אותנו לאלפיים שנות גלות במקומות נורא נחמדים שפינקו אותנו בפוגרומים, אינקוויזיציות וטרבלינקות. זאת אהבה! אה, שכחתי. זאת לא סתם אהבה, זאת ברית, נכון? ברית! אנחנו חותכים לבנים שלנו חתיכה מהזין בשבילך, ומה אנחנו מקבלים בתמורה? - את כל הזין!!
- א': איך את מדברת?
- אלה: סליחה.
- א': את לא מבינה כלום!
- אלה: לא לא, אתה לא תמכור לי עכשיו את הלוקש הקלוש הזה ש"נסתרות דרכי האלוהים" ואנחנו לא יכולים להבין אותך.
- א': אתם באמת לא יכולים להבין.
- אלה: אתה מבין?
- א': כן.
- אלה: אז תסביר לי.
- א': את לא תביני.

- אלה: נסה אותי.
- א': אני אומר לך. את לא תביני.
- אלה: ואני אומרת לך שאין מה להבין כי לא היתה לך שום תוכנית. נכנסת לכל ההרפתקאה הכבירה הזאת בלי שום תוכנית.
- א': ברור שהייתה לי תוכנית.
- אלה: איזו תוכנית? אתה כל הזמן מופתע. זאת תוכנית? אתה מאלתר מרגע לרגע. אתה קודם כל עושה, ורק אחר כך- גם לא חושב.
- א': איך את מדברת? שלי נעליך מעל רגליך!
- אלה: אלוהים אדירים, מתי תתבגר כבר?
- א': (קם) את לא תדברי אלי ככה, את שומעת?!
- אלה: (קמה. עומדת מולו בהתרסה) מה תעשה לי? תהפוך אותי לנציב מלח? מה? תמטיר עלי אש וגופרית? מה יש לך ברפרטואר הערב?
- א': אני מזהיר אותך! אל תנסי אותי!
- אלה: לא מפחדת. אתה מבין? לא מפחדת ממך. מצידי תהרוג אותי הרגע. אני מצפצפת על כל החיים האלה, אתה מבין?! קדימה! תהרוס! תנתץ! תחריב! תשמיד כבר את הפח זבל הזה שבראת! לא מ-פ-ח-ד-ת!
- (הוא מרים את ידיו. היא לא זזה. הוא מתפתל ומתעוות בליווי קול מפחיד. היא לא זזה. נראה כאילו הוא נלחם עם עצמו. מנסה לעצור את עצמו בכוח. בבת אחת עוצר. מוריד לאט את ידיו. משפיל את ראשו. מתיישב בכבדות)
- אלה: התאפקת! הצלחת לשלוט בכעס!
- (א' טומן את ראשו בין ידיו)
- אלה: (בהתרגשות) אל תרגיש רע, זה נפלא. יש לי צמרמורת. הצלחת לכבוש את חרון אפך. אתה גיבור.
- (א' לא מסתכל עליה. מניד ראשו לשלילה)

אלה: (בהתרגשות) אתה יודע מה פרויד היה עושה במקרה כזה? הוא היה מוציא סיגר מהארון ונותן למטופל, והם היו חוגגים יחד את השינוי. לצערי אין לי סיגרים וגם אתה לא נראה לי טיפוס של סיגרים, אבל אולי יש לי שוקולד. (מתחילה להתרוצץ בחדר) אכלת פעם שוקולד? (נעצרת ומסתובבת אליו) אכלת פעם משהו?

(א' טומן את ראשו בין ידיו)

אלה: מה?

(א' שותק. היא מתיישבת)

אלה: אתה צריך לשמוח.

(א' שותק)

אלה: אתה רוצה לשתף אותי במה שאתה מרגיש?

(א' שותק)

אלה: אל תיסגר לי עכשיו. דבר איתי. תסתכל אלי. (הוא מסתכל עליה) קרה לך דבר נהדר. היה לך את הכוח לסתום לי את הפה ובחרת לא להשתמש בו אפילו שיכולת. למדת להתאפק.

(א' מניד ראשו לשלילה)

אלה: מה לא?

א': לא התאפקתי.

אלה: ברור שהתאפקת. אתה כעסת.

א': כעסתי.

אלה: רצית להרוג אותי.

א': רציתי.

אלה: נו? אז מה עצר אותך? למה לא עשית את זה?

א': אני לא יכול!

- אלה: מה זאת אומרת לא יכול?
- א': לא יכול. לא יכול.
- אלה: מה לא יכול? אתה הרי יכול לעשות הכול. אתה מר כל יכול. מלך מלכי המלכים. יש לך כוחות ש...
- א': אלה.
- אלה: מה?
- א': אין לי שום כוחות.
- אלה: ברור שיש לך, אתה...
- א': אין לי. אין. אני לא יכול לעשות כלום.
- אלה: אני לא מבינה. מה אתה מנסה להגיד לי?
- (שומעים צעקות ודפיקות מבחוץ. שניהם מפנים מבטם אל הדלת. הדלת נפתחת. ליאור נכנס בידו מכשיר די וי די)
- אלה: (לא') סליחה שנייה. הוא לא רגיל שאני עובדת בשעות האלה. (לליאור) מה קרה? למה הוצאת את הדי וי די? התקלקל? רגע, תירגע. אנחנו נסדר את זה. הנה יש פה איזו בעיה עם החוטים... עוד פעם יצא החוט אחד... (מסתכלת על א' בציפייה לעזרה) ליאורי, בוא תכיר. (לא') זה ליאור. (לליאור) וזה... אלוהים.
- אלה: (מתחילה לצאת עם ליאור) תיכף נסדר את זה (מראה לא' את המכשיר) אתה יכול לעשות עם זה משהו?
- (כולם יוצאים. שומעים אותם מבחוץ)
- אלה: (לליאור) כבר זה מסתדר.
- אלה: מה אתה עושה?
- א': נראה לי שהחוט הזה הולך לפה.
- אלה: לא, זה החוט שמתחבר לטלוויזיה. אתה לא יכול פשוט...לסדר את זה איכשהו?

- א': אם רק הייתי יודע לאן הולך החוט הצהוב.
- אלה: (בחוסר סבלנות) טוב, תן לי.
- א': לא, רגע. הנה. זה מתחבר לכאן.
- אלה: לא. תן לי, נו.
- א': אה, עכשיו האדום נשאר בחוץ.
- אלה: אני לא מאמינה, אתה יותר גרוע ממני.
- א': (חוזר לחדר) יש כאן יותר מדי חוטים ופחות מדי חורים!
- אלה: (מבחוץ לליאור) הנה. עכשיו זה נראה לי בסדר.
- (חוזרת לחדר. פניה עדין לכיוון הסלון) עובד? יופי.
(סוגרת את הדלת. מסתובבת לא')
- א': מה?
- אלה: אתה? - שהוצאת את בני ישראל ממצרים, שחצית שאת ים סוף לשניים, בין עשרת המכות לעשרת הדיברות - אתה לא יכול ל"תקן" די וי די??!
- א': זה מה שאני מנסה להסביר לך.
- אלה: איך זה יכול להיות?
- א': איבדתי את הכוחות שלי.
- אלה: מה זאת אומרת איבדתי?
- א': זאת אומרת שאין לי יותר. שום כוח. כלום. הכל נעלם.
- אלה: נעלם?
- א': אני חולה, אלה.
- אלה: חולה? איך אתה יכול להיות חולה? אתה...

(א' מוריד את כובעו. נראה פתאום זקן ועייף)

- אלה: חולה.
- א': אני לא יכול לעשות כלום. כלום.
- אלה: איך? ... אבל... כשנכנסת עשית...?
- א': הכול הצגות. נשאר לי כמה טריקים פשוטים שכל קוסם מתחיל יודע.
- אלה: אז כל העניין הזה של המבול...?
- א': מבול? (צוחק במרירות) אני בקושי מצליח לגרד את האף.
- אלה: שנייה, תן לי לראות אם אני מבינה מה אתה אומר לי. אלוהים, זה בעצם רק מילה. אתה לא יכול לעשות כלום.
- א': זה פחות או יותר המצב.
- אלה: אז... אלוהים לא מת כמו שאומרים, אלוהים ... חולה?
- א': חולה מאוד.
- אלה: אוי אלוהים.
- א': מה?
- אלה: זה נורא.
- א': עצוב?
- אלה: מפחיד. זה כמו לגלות שהרמטכ"ל מטומטם.
- א': תודה לך.
- אלה: סליחה. אתה מבין למה אני מתכוונת. פשוט, אף פעם לא חשבתי שיכולה להיות אפשרות כזאת, שתהיה חולה.
- א': תאמיני לי שגם אני לא חשבתי .
- אלה: למה לא אמרת לי בהתחלה? למה הסתרת את זה?

א': מה הייתי אומר לך? איך בדיוק הייתי משכנע אותך שאני אלוהים אם אני לא יכול לעשות שום דבר מרשים? היית זורקת אותי מכל המדרגות. ובצדק. אז שיחקתי את אלוהים כמו שאת מכירה מהסיפורים. לשחק אני עוד יודע.

אלה: שיחקת לי את איזה אלוהים?

א': החזק. הגדול. הכול יכול. אל נורא עלילה!

(שתיקה)

אלה: האמת? ככה אתה הרבה יותר מוצא חן בעיני.

א': כשאני חולה?

אלה: כשאתה... רך.

א': רך?

אלה: עם חומר רך אפשר להתחיל לעבוד.

א': אז זה מה שאת רוצה. מטרוסקסו-אל?

אלה: זה בטח נורא קשה לך.

א': שערי בנפשך.

אלה: בלי יד חזקה בלי זרוע נטויה...

א': חוסר אונים. הקללה הכי גדולה ביקום.

אלה: ספר לי על זה.

א': כל מה שאמרת עלי נכון. אני אפס. (עושה באצבעותיו ציור של אפס גדול) א-פס.

אלה: זה מה שאתה מרגיש?

א': לא. אני מרגיש עשר בחזקת מינוס שלוש ושלוש אבל לא רציתי לבלבל אותך עם משוואות מסובכות. אני כשלון מהלך, אכזבה מהדהדת, בראתי פארסה, והעונש שלי הוא לצפות בה יום יום, שעה שעה, בלי יכולת לצאת באמצע... אפילו למות אני לא יכול.

(שתיקה)

א': תעזרי לי!

(שתיקה. הוא מרים אליה את עיניו)

אלה: אני לא יודעת.

(א' מסתכל עליה מופתע)

אלה: אני מתכוונת, מצד אחד אני רוצה לעזור לך כמובן, זה האינסטינקט המקצועי, והאנושי... מצד שני, אם בטעות נצליח, ויחזרו לך הכוחות, אולי שוב יעלה לך הדם לראש ותחליט פתאום להרוס לנתץ ולהשמיד... ולהשמיד...

א': אם תגידי לי ללכת אני אבין אותך.

אלה: ומצד שלישי אנחנו הורסים יפה מאוד גם בלעדיך, אז מה כבר ההבדל?

(א' שותק. נותן לה להתלבט)

אלה: זאת פעם ראשונה שאני לא יודעת אם אני רוצה שהטיפול יצליח או ש....

א': אני אלך. זה הכי טוב לכולם.

(אלה שותקת)

א': אני הולך.

(אלה שותקת)

א': הלכתי.

אלה: מצד רביעי ...

א': (נעצר) כן?

אלה: ... אני לא בטוחה שאני רוצה לחיות בעולם בלי אלוהים.

- א': למה?
- אלה: זה לא מעניין. זה ריק. כמו יצירת אמנות שאין מאחוריה שום רעיון. ציור יפה שמשאיר אותך אדיש.
- (א' שותק בדריכות. היא מסתכלת עליו מהורהרת. הוא מסתכל עליה בתקווה. היא מתופפת על סנטרה מהורהרת)
- אלה: שב. שב.
- א': את בטוחה?
- אלה: שב בבקשה.
- א' (מתיישב) את לא חייבת.
- אלה: אתה רוצה לספר לי איך זה התחיל כל ה... מחלה הזאת?
- א': זה התחיל בדברים קטנים, הקול נחלש. פתאום היד רועדת, ראיית העתיד נהיית מטושטשת...
- אלה: מתי זה התחיל?
- א': לא זוכר בדיוק.
- אלה: בערך?
- א': בערך אלפיים שנה. אבל ממש בערך...
- אלה: אז בעצם כל מה שקרה בכל... התקופה הזאת, קרה בלעדיך??
- א': נו, ואת מי מאשימים?
- אלה: אתה זוכר מה היה הסימפטום הראשון?
- א': כאב ראש. קטן.
- אלה: היה איזה אירוע דרמטי, בזמן שקדם לכאב הראש ה"קטן" הזה?
- א': היו כל כך הרבה אירועים דרמטיים בתקופה ההיא.
- (אלה קמה והולכת לחפש תנ"ך)

- א': מה את עושה?
- אלה: הולכת להביא תנ"ך.
- א': בשביל מה?
- אלה: אני רוצה לראות מתי נעלמת. (מדפדפת בתנ"ך) אם אני זוכרת נכון מהבגרות המוגברת בתנ"ך, הפעם האחרונה שמישהו שמע אותך מדבר זה היה... זה היה...
- א': מה זה משנה?
- אלה: אתה לא זוכר מי הבן אדם האחרון שדיברת איתו?
- א': לא ממש, זה היה מזמן, אין לזה שום משמעות.
- אלה: איוב. (סוגרת את הספר).
- א': מה איוב כל הזמן?
- אלה: הבן אדם האחרון שדיברת איתו היה איוב.
- א': אז מה? זה מיקרי לגמרי.
- אלה: בהרגשה שלי זה לא מיקרי בכלל.
- א': לאן את חותרת אני לא מבין.
- אלה: אני חושבת ששווה לברר עם יש איזשהו קשר לזה שאחרי איוב נעלמת פתאום. שמאז איוב אף אחד לא שמע ולא ראה אותך.
- א': (בביטול) נעלמתי...
- אלה: נעלמת לגמרי.
- א': לא נעלמתי, יכול להיות שטיפה הסתגרת, אבל ...
- אלה: טיפה הסתגרת?? אדוני, אתה התנדפת כאילו בלעו אותך השמיים. במיוחד בהתחשב בעובדה שבאלפיים השנים שלפני איוב, די לא סגרת את הפה.

- א': בסדר, אולי הגזמתי קצת בהתחלה, אולי הפגנתי דאגנות יתר...
- אלה: אלפיים שנה אתה לא מפסיק להתערב בכל דבר, מלנהל מלחמות ועד מי יתחתן עם מי ולמה, מי תיכנס להריון, מתי תיכנס להריון, פתחת רחמים סגרת רחמים, הגניקולוג שלי לא עובד כל כך קשה.
- (א' שותק)
- אלה: על כל דבר היה לך מה להגיד, ואחרי איוב, פתאום - שתיקת מוות. אין קול ואין עונה. קול דממה דקה.
- (א' שותק)
- אלה: אני חושבת שכדאי לברר מה קרה שם עם איוב, שגרם לך...להשתתק.
- (א' נאנח אנחה ארוכה)
- א': אוי אלוהים...
- אלה: אני מבינה שקשה לך לדבר על איוב, אבל אולי אם תוציא את זה פעם אחת ולתמיד זה יעזור לך. דברים שמחזיקים במקומות סגורים לאורך זמן נוטים להירקב. ואם יש שם פצע...
- א': אין שום פצע!
- אלה: ספר לי על איוב.
- א': מה יש לספר? הכול כתוב.
- אלה: איוב היה איש תם וישר?
- א': כן.
- אלה: הגון?
- א': מאוד.
- אלה: סר מרע?
- א': כן, נו?.
- אלה: נקי מחטאים.

- א': נקי.
- אלה: תורם לעניים, משמח יתומים, עוזר לנכים, הוגן לעבדים...
- א': כן כן כן כן.
- אלה: כל מה שחלמת כשבראת את האדם. דגם מושלם.
- א': נגיד.
- אלה: ונוסף לכל הוא אהב אותך אהבת נפש.
- (א' שותק)
- אלה: אז עומד לפניך האדם המושלם בעצם, התגשמות כל חלומותיך, שמקיים איתך יחסי אהבה מאושרים, ומה אתה עושה?
- (א' שותק)
- אלה: מה אתה עושה?
- א': מעמיד אותו במבחן?
- אלה: זאת פרשנות שלך, בוא נתרכז רגע בעובדות. העובדות הן שאתה שורף לו את העדר, לוקח את כל רכושו, הורג את עשרת ילדיו וכבונוס קטן אתה גם מסדר לו מחלת עור שגורמת לגרוד חריף שיטריף עליו סופית את דעתו.
- א': כמו שאת מתארת את זה, זה באמת לא נשמע כל כך טוב...
- אלה: יש דרך לתאר את זה שזה ישמע טוב?
- (א' שותק)
- אלה: יש דרך...?
- א': (מתפרץ) זה השטן! הוא הטריף אותי!! כל הזמן לחש לי באוזן שאיוב לא באמת אוהב אותי. שהוא מזייף אמונה! "הכול הצגות" הוא אמר לי, "הוא מתחנף אליך רק בשביל שתמשיך לפנק אותו באושר ועושר". "החינם ירא איוב אלוהים?" - הוא קדח לי במוח עד שהתחלתי להאמין לו.

- אלה: אז שלחת אותו להשמיד את איוב.
- א': לא שלחתי אותו, הוא עף לבד.
- אלה: שוב נתת לדברים לזרום.
- א': אני לא עשיתי כלום. זה הוא...
- אלה: כמה נוח לזרוק את האחריות על אחרים. הנחש, השטן... מי זה בכלל השטן הזה?
- א': מה זה מי זה?
- אלה: מאיפה הוא הגיע פתאום? כל התנ"ך אין שטן, ופתאום בספר איוב - "שלום שטן". מי זה? מה זה? מאיפה הוא צץ פתאום?
- א': לא יודע, הוא... מה זה משנה?
- אלה: איך הוא נראה?
- א': מי זוכר?
- אלה: גבוה? נמוך? שמן? רזה?
- א': אני לא מתרכז בדברים חיצוניים.
- אלה: אז מה אתה כן זוכר ממנו? משהו אחד אתה בטח זוכר.
- א': את הקול שלו.
- אלה: הקול שלו. נסה להיזכר רגע בקול שלו. (א' עוצם את עיניו) מה אתה מרגיש?
- א': צמרמורת.
- אלה: נסה להתרכז. מאיפה הוא בא הקול הזה?
- א': מה זאת אומרת מאיפה הוא בא?
- אלה: יכול להיות שהקול הזה שלחש לך באוזן, לא בא מבחוץ, אלא מבפנים?

- א': איזה בפנים?
- אלה: שלך.
- א': שלי?? מה שאת אומרת זה שהשטן זה...? (מצביע על עצמו)
- אלה: בכל אחד יש שטן קטן, השאלה היא מה גורם לו להתעורר. השאלה היא מה היה באיוב שגרם לשטן שלך להתעורר.
- (שתיקה)
- אלה: היית רוצה לברר מה הצורך הזה להעמיד במבחנים הכי אכזריים דווקא את מי שאוהב אותך?
- (א' שותק)
- אלה: (ברוך) למה אתה לא יכול להאמין שמישהו מסוגל לאהוב אותך?
- (א' שותק)
- אלה: אתה לא חושב שיש מה לאהוב?
- (א' שותק מתעסק בציפורניו)
- אלה: איך הרגשת כשאיוב המשיך להאמין בך גם אחרי שכל הילדים שלו מתו? מה הרגשת כשהוא עמד מול הקברים שלהם ואמר את המשפט האלמותי "ה' נתן ה' לקח יהי שם ה' מבורך."?
- (א' שותק)
- אלה: למה יש לי הרגשה שבלילה הזה לא ישנת כמו תינוק?
- א': ישנתי מצוין עד שהוא התחיל לנדנד.
- אלה: איוב?
- א': "למה עשית לי, למה זה מגיע לי, למה ולמה ולמה." תשעה עשר פרקים שלמים וארוכים של למה..
- אלה: זה הטריד אותך?
- א': זה הציק לי. כמה אפשר?

- אלה:** מה עשית?
- א':** בסוף פתחתי עליו פה. (קם) "אזור נא כגבר חלציר! האם זרוע כאל לך ובקול כמוהו תרעם?!...איפה היית ביסדי ארץ?...התצוד ללביא טרף וחיית כפירים תמלא?... התיתן לסוס גבורה,? התלביש צווארו רעמה? יחפרו בעמק וישיש בכוח, יצא לקראת נשק. ישחק לפחד ולא ייחת, ולא ישוב מפני חרב. עליו תרנה אשפה, להב חנית וכידון!" ... זה מה שאמרתי לו. (מתיישב בשביעות רצון)
- אלה:** אתה יודע מה אני שומעת מכל הנאום הזה? אני שומעת מילה אחת - ככה.
- א':** למה ככה?
- אלה:** ככה. זאת התשובה שלך לאיוב על כל השאלות שלו. ארבעה פרקים שלמים של ככה. כי אני יכול. כי אני חזק. כי אני הרבה הרבה יותר חזק ממך. זה מה שענית לו.
- (א' שותק)
- אלה:** ארבעה פרקים של שום דבר אחר מלבד אני גדול! אני חזק! אני תותח על!
- (א' שותק)
- אלה:** אבל איוב לא שאל אותך על כוח, הוא שאל אותך על צדק.
- (א' שותק)
- אלה:** זה היתרון היחיד שלך על בני האדם? הכוח שלך?
- (א' שותק)
- אלה:** (מרעימה בקולה) "אזור כגבר חלציר! (א' נבהל) "האם זרוע כאל לך ובקול כמוהו תרעם?"... מה זה?
- א':** אז לידיעתך, קסוטו כתב שזה נאום נאצל, מליצי, ציורי ורבגוני, ורש"י אמר שזו השירה הנשגבה ביותר בתולדות הספרות העולמית.

אלה: אתה יודע מה אני שומעת בשירה הנשגבה הזאת? אני שומעת המון...
אשמה.

א': (צועק) אשמה? שום אשמה! את שומעת? את לא תשבי ותאשימי אותי
כאן ... (מפסיק לצעוק. נבוך)

אלה: אני לא מאשימה אותך.

א': את לא?

אלה: אבל אולי אתה מאשים את עצמך.

(א' שותק)

אלה: לא מפריע לך, שמכל הנאומים המדהימים שלך לאורך התנ"ך, נאומים
מלאי חמלה על החלש, העני, היתום והגר - דווקא הנאום האחרון שלך
בתנ"ך הוא נאום של... (מחפשת את המילה)...ראש מאפיה?

א': יופי. פולניה, כלב, שטן ועכשיו ראש מאפיה.

אלה: לא מפריע לך.

א': (מתפרץ) לא מפריע לי?! לא מפריע לי?! מה לא הייתי נותן בשביל
למחוק את ארבעת הפרקים הארוכים האלה... את כל הספר הנורא
הזה...לא מפריע לי?! אני שברתי לאיוב את הלב!

(שתיקה)

אלה: יכול להיות שלא לאיוב שברת את הלב? אלא לעצמך?

(א' מסתכל עליה)

אלה: איוב סלח לך בסוף. למה אתה לא יכול לסלוח לעצמך?

א': איוב לא סלח לי. אם תקראי טוב את המשפטים האחרונים שלו, לא
תמצאי שם שום סליחה. "לשמע אוזן שמעתיך, ועתה עיני ראתך - על
כן אמאס וניחמתי על עפר ואפר"

אלה: כלומר?

א': כלומר, עכשיו ששמעתי אותך, וגיליתי מי אתה, אני מעדיף למות. זה
מה שאיוב אמר!

- אלה: איך הרגשת עם זה?
- א': (נאנח אנחה עמוקה) זאת הפעם הראשונה שהרגשתי שאולי אני...
- אלה: מה?
- א': רע. שאני פשוט רע. לא רב חסד, ולא חנון ורחום, ובטח שלא אל מלא רחמים, כמו ש...
- אלה: כמו שמה?
- א': כמו שחשבתי שאני.
- אלה: (ברוך) חשבת שאתה רב חסד?
- א': חשבתי.
- אלה: ומה הרגשת כשהבנת שאולי אתה לא...?
- א': פחד.
- אלה: פחד ממה?
- א': ממני.
- אלה: מהכוח שלך?
- (א' מהנהן)
- אלה: אתה מבין מה שקרה כאן?
- א': מה?
- אלה: מייד אחרי שאתה נושא את הנאום חוצב הלהבות לאיוב על עוצם ידך וכבירות כוחך. מה קורה לך?
- א': מה קורה לי?
- אלה: מה קורה לכוח הזה?
- מה קורה לכוח הזה?

- א': (ממלמל בשקט) אני מתחיל לאבד אותו.
- אלה: מה?
- א': אני מתחיל לאבד אותו.
- אלה: אתה מתחיל לאבד את הכוח.
- (שתיקה)
- א': אז את אומרת שאני הבאתי על עצמי את ה...?
- אלה: זאת נראית לך אפשרות מופרכת?
- א': למה שאני אעשה לעצמי דבר כזה?
- אלה: אולי...כי..כן אכפת לך מאיתנו?
- (א' שותק. מסתכל עליה בשאלה)
- אלה: אתה לא רואה מה עשית?
- א': מה עשיתי?
- אלה: לקחת מעצמך את הדבר הכי יקר לך, את הכוח, בשביל לא לפגוע יותר בבני האדם. וויתרת על הדבר שהיה הכי חשוב לך. זאת המתנה הכי מפעימה שיכולת לתת.
- (א' מסתכל עליה מופתע)
- אלה: תראה איזו דרך עשית מאז הכותנות המסכנות מעור שתפרת לאדם הראשון כמחווה של "אכפתיות" - ועד לויתור על הדבר הכי יקר לך.
- (א' שותק. מסתכל עליה)
- אלה: אתה כנראה אוהב אותנו יותר ממה שחשבת.
- (א' שותק)
- אלה: יש לי חדשות בשבילך אדוני היקר - אתה לא חולה.אתה בריא. ברגע שהשתחררת מהכוח, נרפאת.

(א' שותק)

אלה: עכשיו סופסוף אתה יכול להיות כל מה שרצית להיות. רב חסד, רחום וחנון ומלא רחמים... עלינו.

א': למה שאני ארחם עליכם?

אלה: כי עכשיו המחלה של הכוח אצלנו. אנחנו צריכים טיפול, לא אתה. אתה לא הורג יותר ילדים קטנים, עכשיו אנחנו הורגים אותם. אתה לא ממטיר יותר את האש וגופרית הנאיביים שלך, עכשיו אנחנו ממטירים אותם, בתוך פצצות אטום שהיו מוחקות לך את סדום ועמורה כל כך מהר שאשת לוט לא הייתה מספיקה אפילו לשובב את הראש! ...אז מי כאן צריך טיפול?.

א': הכול בגללי. הכול למדתם ממני. אתם בסך הכול תלמידים טובים של מורה גרוע.

אלה: אבל אם אתה השתנית, אולי גם אנחנו יכולים להשתנות. הרי נבראנו בצלמך, לא? אולי יום אחד גם אנחנו נשתחרר מהכוח ונפסיק לפגוע אחד בשני.

א': את לא באמת מאמינה בזה?

אלה: לא... אבל אני חייבת להאמין.

(שתיקה)

אלה: קודם הזכרת את יום הולדת שלושים וארבע שלי.

א': (זהיר הפעם) את בטוחה שאת רוצה לדבר על זה?

אלה: אני בטוחה.

א': תכננת להרוג את הילד ולהתאבד.

אלה: אבל לא עשיתי את זה.

א': כמעט עשית. סגרת כבר את כל החלונות ופתחת את הגז.

אלה: ואז דיברתי איתך.

- א': נכון.
- אלה: אמרתי לך דברים איומים.
- א': לא צריך להגזים.
- אלה: לא צריך להגזים? קראתי לך היטלר! אמרתי שאתה סאדיסט, פסיכופאט... מה עוד?
- א': ערפד.
- אלה: תודה. מפלצת.
- א': חולה נפש, טרוריסט, ואחרון חביב - קניבל.
- אלה: לא אמרתי קניבל. (הוא מהנהן) אמרתי?
- א': פעמיים.
- אלה: אני מצטערת. חיפשתי את מי להאשים ואתה ... היחיד שהיה שם.
(שתיקה)
- א': למה לא עשית את זה בסוף?
- (אלה שותקת)
- א': למה אלה?
- אלה: בגללך.
- א': בגללי??
- אלה: בגללך.
- א': אבל אני לא עשיתי כלום... לא יכולתי לעשות כלום.
- אלה: אולי. אבל פתאום הרגשתי שאתה...
- א': מה? שאני מה?
- אלה: שאכפת לך.

(א' שותק)

אלה: אל תענה. זה בכלל לא משנה אם זה נכון . אם באמת היית או לא היית, בהרגשה שלי, באותו רגע... היית שם. ומאותו רגע התייחסתי אל הילד הזה כאל מתנה. ולמרות שהוא לא מדבר ולעולם אני לא אשמע אותו אומר "אמא", או כל מילה אחרת, הוא נותן לי דברים שאני לא יודעת אם הייתי מקבלת מילד רגיל, אתה מבין? וכשהוא מנגן לי או מחבק אותי... זה שווה לי יותר מאלף מילים, אתה מבין? וגם אם זה הכל רק בראש שלי, זה לא היה קורה בלעדיך. בלי... ההשראה שלך.

(שתיקה)

א': אני מקנא בך.

אלה: (מופתעת) ביי? על מה?

א': על היכולת שלך לאהוב אותו למרות שהוא...

אלה: פגום?

(א' שותק. אלה מחייכת)

אלה: אתה יודע, פתאום אני חושבת על זה שבעצם... אף פעם, בכל אלפי השנים שאתה קיים... אף פעם לא... חיבקו אותך.

א': מה זה?

אלה: חיבוק.

א': אני לא בנוי לדברים האלה.

(שתיקה)

אלה: קום רגע.

א': למה?

אלה: קום.

א': בשביל מה?

- אלה: קום, אל תפחד.
- א': אבל אני לא מבין בש...
- אלה: קום כבר!
- (א' קם באי רצון. אלה קמה ומתקרבת אליו. הוא נרתע מעט)
- א': מה את עושה?
- אלה: אל תפחד. אני רק הולכת לחבק אותך. אתה מרשה לי לחבק אותך?
- א': אני לא...
- אלה: רק חיבוק. תרשה לי?
- א': לא אכפת לי, אבל...
- אלה: אתה לא צריך לעשות כלום. רק אל תזוז, טוב? פשוט תעמוד.
- א': (לחוץ מאוד) מותר לך לעשות כאלה דברים? זה חוקי? זו לא עבירה על כללי האתיקה המקצ...
- אלה: פשוט תרגע.
- א': איך אני ארגע?
- אלה: תעצום עיניים.
- (א' עוצם עיניו בצייטנות. נבוך עד מאוד. אלה מחבקת אותו בעדינות. הוא לא יודע מה לעשות עם עצמו. ידיו נעות באוויר לכל הכיוונים בחוסר אונים. נכנסת נגינת צ'לו קסומה. היא טופחת בעדינות על גבו. לאט לאט הוא נרגע בזרועותיה. ידיו שמוטות לצדי גופו. הוא מניח את ראשו על כתפה. ומתמסר לחיבוק. הוא בוכה. גופו רועד בזרועותיה. גם היא בוכה. הם נאחזים זה בזו)
- (בבת אחת הוא ניתק ממנה. המוסיקה נפסקת. הוא מתרחק לקצה החדר. מביט החוצה מהחלון כשגבו אליה)
- אלה: אתה בסדר?

- א': (כשגבו אליה) נגמר הזמן.
- אלה: את זה אני אמורה להגיד.
- א': ככה או ככה, זה נגמר.
- אלה: זה בסדר, אני יכולה להישאר עוד קצת, הוא רגוע עכשיו...
- א': (מסתובב אליה) לא. זה נגמר.
- אלה: אבל...
- (א' מתקרב לציור של ליאור, מוציא מתוכו תפוח מרהיב. נכנסת נגינת צ'לו. א' משרטט תנועות באוויר והתפוח מתחיל לשוט בחדר, מתקרב לאלה, מסתחרר מעל ראשה של אלה, עד שהוא נוחת חזרה בידו של א'. א' מושיט לאלה את התפוח. המוסיקה נפסקת)
- אלה: (כמעט לוקחת את התפוח, ברגע האחרון מתחרטת. בחיור) ... לא תודה.
- א': לפעמים תפוח הוא רק תפוח.
(מחייכים זה לזה. היא לוקחת את התפוח א' מתקרב אליה. מוציא שטרות מהכיס ומניח בידה)
- א': ארבע מאות שקל.
- אלה: (מחזירה לו) לא. לא צריך.
- א': אין הנחות למפורסמים. (מחזיר לה את הכסף. מנופף באצבעו מול פניה) אל תשתני.
- (. א' מתחיל להתרחק כשפניו אליה. נעצר. חובש את כובעו. מסתובב לצאת)
- אלה: אל תלך.
- א': שלום לך אלה, על שם העץ, שמחתי לפגוש אותך.
- (לוקח את ידה בידו, מרכין את ראשו ונושק בעדינות על ידה. הוא משחרר לאט לאט את ידה תוך שהוא מתרחק מעט, עד שהם נראים כמו בציור של מיקלאנג'לו על בריאת האדם שאלוהים נוגע בידו)

אלה: רגע...

(א' נעלם)

(אלה מסתכלת מהופנטת לדלת, בידה התפוח)

(הדלת שמתוך הבית נפתחת. נכנס ליאור. רץ לאימו וחוטף את התפוח. נוגס מהתפוח)

אלה: לא, רגע!

(שומעים רעם מתגלגל. הם מסתכלים זה על זה. החדר מואר בהיבהוב של ברק ומייד אחריו עוד רעם)

(גשם מתחיל לרדת. החלונות השקופים לגינה מתמלאים בטיפות)

אלה: מה זה? גשם? יורד גשם?

(ליאור מתחיל לקפוץ בשמחה)

אלה: גשם! סוף סוף גשם! ליאורי גשם! מים מים משמים!

(אלה עומדת ליד הדלת נותנת לגשם להרטיב אותה)
(הרעמים מתגברים. הגשם מתחזק)

אלה: הלו! תרגע! זה גשם לא מבול!

(אלה נענית ברעם מתגלגל)

אלה: (לשמים) ששש, לא כל כך חזק. תחליש. תחליש. האדמה הזאת יבשה משנים של בצורת. תהיה עדין.

(הגשם נחלש)

אלה: טיפה יותר עדין.

(הגשם הופך לרך ונעים מלווה בשיכשוך מרגיע)

אלה: כן, ככה. בדיוק... כן, זה נעיייים.

(נכנסת מוסיקה. אלה מרטיבה את פניה. מביאה מים בידיה להרטיב את ליאור)

אלה: תרגיש ליאורי. תרגיש איך הגשם מחבק אותך. כמה אהבה יש במים האלה.

ליאור: מים.

אלה: (המומה) מה? מה אמרת ?

ליאור: מים.

אלה: מים?

ליאור: מים.

אלה: אמרת מים.

ליאור: מים. מים. מים. מים. מים. מים! מים-מים-מים-מים-מים-מים

(רעם עדין מתגלגל מרחוק. המוסיקה מתגברת עם התקרבות הרעם. אור יורד לאט לאט. המוסיקה מגיעה לשיא. פלאש של ברק ארוך ומרהיב. רואים ברקע את צלליתו של אלוהים. חושך)

